

R O M Â N I A

CURTEA DE APEL PITEȘTI
SECȚIA A II-A CIVILĂ, DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
DOSAR NR. 195/109/2026 DECIZIE NR. 412/R-cont

Ședința publică din 24 Aprilie 2026

Curtea compusă din:

Președinte : dr.Viorel Terzea, președinte secție

Judecător : Carmen Nicoleta Anton

Judecător : Costinel Stăiculescu

Grefier : Monica Botofei

S-a luat în examinare, pentru soluționare, recursul declarat de reclamantul **ȘALAR FELIX LUCIAN**, cu domiciliul în Snagov, sat Ciofliceni, str. str. Dimitrie Cantemir nr.48, județul Ilfov, având adresa de poștă electronică felixsalar@gmail.com, împotriva **Sentinței civile nr.101/11 februarie 2026**, pronunțată de Tribunalul Argeș - Secția Civilă, complet specializat Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr.**195/109/2026**, intimați fiind pârâții **PREȘEDINTELE CURȚII DE APEL BUCUREȘTI ȘI COLEGIUL DE CONDUCERE AL CURȚII DE APEL BUCUREȘTI**, ambii cu sediul în municipiul București, Splaiul Independenței nr. 5, sector 4.

Grefierul de ședință expune referatul cauzei, învederând instanței că dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 20 aprilie 2026 și au fost consemnate în încheierea de ședință din acea dată, care face parte integrantă din prezenta decizie, ocazie cu care, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de astăzi 24 aprilie 2026, când a hotărât următoarele:

C U R T E A

I. Obiectul acțiunii deduse judecății

Prin acțiunea înregistrată la data de 27.01.2026, reclamantul **ȘALAR FELIX LUCIAN**, în contradictoriu cu pârâții **PREȘEDINTELE CURȚII DE APEL BUCUREȘTI și COLEGIUL DE CONDUCERE AL CURȚII DE APEL BUCUREȘTI**, a solicitat suspendarea executării Hotărârii Colegiului de Conducere al Curții de Apel București și a Deciziei Președintelui Curții de Apel București, ambele din 22.01.2026, prin care s-a dispus repartizarea acestuia la Secția a IX-a de Contencios Administrativ și Fiscal, începând cu data de 22.01.2026, până la pronunțarea instanței de fond.

II. Hotărârea primei instanțe

Tribunalul Argeș - Secția civilă, complet specializat de contencios administrativ și fiscal, prin **sentința civilă nr. 101/11.02.2026**, a respins cererea de suspendare a executării.

III. Calea de atac exercitată în cauză

La data de 5.03.2026 reclamantul Șalar Felix-Lucian a formulat recurs împotriva sentinței civile nr. 101/11.02.2026 și încheierii de ședință din 09.02.2026, pronunțate de Tribunalul Argeș - Secția Civilă în dosarul nr. 195/109/2026, solicitând, în temeiul art. 20 alin. 3 Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, casarea în tot a sentinței și încheierii recurate și în principal, să se rețină cauza și în rejudecare să se admită cererea formulată în temeiul art. 14 alin. 1

din Legea nr.554/2004 a contenciosului administrativ, în sensul suspendării executării Hotărârii (Minutei) Colegiului de Conducere al Curții de Apel București nr. 8/22.01.2026 și a Deciziei Președintelui Curții de Apel București nr. 72/22.01.2026, prin care s-a dispus repartizarea recurentului la Secția a IX-a de Contencios Administrativ și Fiscal, începând cu data de 22.01.2026, până la pronunțarea instanței de fond.

În motivarea recursului s-a arătat că încheierea și sentința recurate sunt nelegale, fiind incidente motivele de recurs prevăzute de art. 488 alin. 1 pct. 5, 6 și 8 Cod procedură civilă.

Cu privire la motivul de recurs întemeiat pe art. 488 alin. 1 pct. 5 Cod procedură civilă recurentul a arătat, în primul rând, că instanța de fond a realizat încălcarea art. 223 alin. 2, art. 224, art. 237 alin. 2 pct. 1 și art. 248 alin. 1 Cod procedură civilă, ceea ce echivalează cu încălcarea principiului legalității, a celui al egalității părților și a dreptului la apărare, conform art. 7, 8 și 13 alin. 1 Cod procedură civilă.

În dezvoltarea criticii de recurs se susține de recurent că la data de 07.02.2026 a depus la dosar note scrise pentru ședința din 09.02.2026, prin care a invocat: *excepția lipsei calității de reprezentant* pentru situația previzibilă a prezenței doamnei judecător Georgeana Viorel, precum și *excepția decăderii pârâților din dreptul de a mai propune probe și de a invoca excepții de ordine privată*, față de nedepunerea întâmpinării în termenul prevăzut de lege, și a solicitat soluționarea cauzei la același termen de judecată.

Solicită recurentul a se observa că din examinarea încheierii recurate rezultă că instanța deși a luat act că s-au depus aceste note de ședință, a ignorat în totalitate poziția procesuală exprimată prin acestea, întrucât instanța de fond nu a făcut referire la niciunul din aspectele invocate, respectiv nu a soluționat excepțiile invocate și a procedat, contrar celor susținute de reclamant, prin permiterea reprezentării pârâților de către doamna judecător Georgeana Viorel, a avut în vedere întâmpinarea depusă peste termenul stabilit de lege și, mai mult, a permis pârâților să depună înscrisuri după închiderea dezbaterilor, amânând pronunțarea în acest scop.

Apreciază recurentul că prin omisiunea soluționării excepțiilor mai sus menționate instanța de fond a încălcat normele de procedură arătate mai sus, realizându-se o încălcare a principiului legalității prevăzut de art. 7 Cod procedură civilă, care obligă judecătorul să asigure respectarea dispozițiilor legii privind realizarea drepturilor și îndeplinirea obligațiilor părților din proces și se traduce într-o încălcare a egalității părților în fața instanței. De asemenea consideră recurentă că prin omisiunea de analiză a excepțiilor invocate s-a realizat totodată o încălcare a dreptului la apărare, drept garantat de art. 13 alin. 1 Cod procedură civilă, respectiv o încălcare flagrantă a dreptului la un proces echitabil recunoscut de norme constituționale, convenționale și legale.

Mai susține recurentul că vătămarea suferită este reprezentată de încălcarea drepturilor procesuale de a fi examinate excepțiile și mijloacele de apărare invocate cu respectarea normelor de procedură, în legătură cu desfășurarea ședinței din 09.02.2026, în lipsa reclamantului - astfel cum a solicitat. Mai consideră recurentul că întrucât instanța de fond a pronunțat sentința asupra fondului cererii de suspendare, această vătămare nu mai poate fi remediată decât prin anularea actelor de procedură contestate și prin rejudecarea cauzei.

Într-o altă critică de recurs întemeiată pe art.488 pct.5 Cod procedură civilă recurentul susține că instanța de fond a realizat o greșită aplicare a prevederilor 80 alin. 1 și art. 84 alin. 1 Cod procedură civilă., art. 164 alin. 1 și 2 din Regulamentul de ordine interioară a instanțelor judecătorești (ROIIJ) și art. 233 alin. 2 și 3 din Legea 303/2022.

În dezvoltarea criticii de recurs se precizează de recurent că pârâții pot fi reprezentați doar de consilierul juridic al Curții de Apel București, conform art. 164 alin. 1 și 2 ROIIJ, întrucât pârâții sunt autorități publice și organe conducere ale Curții de Apel București, neavând personalitate juridică distinctă, iar reclamantul-recurent nu a chemat în judecată persoanele care fac parte din compunerea organelor de conducere.

Mai învederează recurentul că reprezentarea convențională a persoanei juridice, cum este cazul Curții de Apel București, se face conform art. 84 alin. 1 Cod procedură civilă, prin avocat sau consilier juridic, iar ROIIJ stabilește că reprezentarea instanței în justiție se face prin consilierul său juridic, o asemenea atribuție nefiind prevăzută în sarcina unor judecători, precum președinți de

secție sau membri ai colegiului de conducere, nici în sarcina Președintelui Curții de Apel București. Prin urmare consideră recurentul că reprezentarea pârâților de către doamna judecătore Georgeana Viorel, președinte al uneia dintre secțiile instanței și membru de drept al colegiului de conducere, nu se înscrie în reprezentarea legală conform art. 80 alin. 1 Cod procedură civilă, astfel cum este menționat în încheierea de dezbateri.

Recurentul mai învederează de asemenea că nu este posibilă reprezentarea Colegiului de conducere de către unul din membrii săi, întrucât operează interdicția prevăzută de art. 233 alin. 2 și 3 din Legea nr.303/2022, iar aceeași concluzie este valabilă și în ce privește reprezentarea președintelui instanței. În acest sens se arată de recurent că în calitate de organe de conducere ale Curții de Apel București, singurul reprezentant legal al acestora este președintele curții, dar aceasta nu înseamnă că poate asigura asistența sau reprezentarea instanței în justiție, întrucât acest din urmă rol revine exclusiv consilierului juridic potrivit dispozițiilor din ROIIJ. În plus, susține recurentul că pârâții nu au indicat un temei legal al reprezentării lor de către doamna judecătore Georgeana Viorel, astfel încât reprezentarea să fie calificată ca legală.

În plus mai susține recurentul că mandatul acordat d-nei judecătore Georgeana Viorel de către pârâți este lovit de nulitate absolută, fiind dat cu încălcarea unor norme de ordine publică, respectiv a celor de la art. 233 alin. 2 și 3 din Legea 303/2022, fiind instituită abaterea disciplinară prevăzută de art. 271 lit. a din Legea nr.303/2022.

Prin urmare apreciază recurentul că depunerea întâmpinării și a înscrisurilor, precum și formularea concluziilor orale, sunt acte de procedură efectuate de mandatar cu încălcarea unor norme de ordine publică ce vizează regimul incompatibilităților magistratului, fiind lovite nulitate absolută și necondiționată de vătămare, conform art. 176 pct. 2 Cod procedură civilă, ceea ce implică, în mod automat, nulitatea încheierii de dezbateri și a sentinței recurate, respectiv casarea acestora și rejudecarea cauzei.

Într-o altă critică de recurs încadrată în art. 488 pct.5 Cod procedură civilă recurentul susține că instanța de fond a încălcat art. 14 alin. 2 din Legea nr.544/2004 a contenciosului administrativ, art. 208 alin. 2, art. 254 alin. 1, 2 și 3 și art. 394 alin. 3 Cod procedură civilă.

În dezvoltarea criticii de recurs recurentul precizează că deși potrivit art. 14 alin. 2 teza a III-a din Legea 544/2004, întâmpinarea este obligatorie și se depune la dosarul cauzei cu cel puțin 3 zile înainte de termenul de judecată, pârâții au depus întâmpinarea în afara termenului legal, respectiv direct la termenul de judecată stabilit. Consideră recurentul că nedepunerea în termen a întâmpinării atrage în mod direct sancțiunea decăderii pârâților din dreptul de a mai propune probe și de a invoca excepții de ordine privată, conform art. 208 alin. 2 Cod procedură civilă, iar sancțiunea decăderii nu poate fi înlăturată de către instanța de judecată.

Prin urmare consideră pârâțul că instanța de fond avea obligația să constate că pârâții nu mai pot propune probe, astfel încât înscrisurile depuse în aceeași zi, după închiderea dezbaterilor, nu puteau fi avute în vedere la pronunțarea hotărârii, în condițiile în care probele se propun în condițiile art. 254 Cod procedură civilă, iar înlăturarea sancțiunii decăderii este urmată întotdeauna de respectarea dreptului părții adverse la contraprobă, potrivit alin. 3 de la art. 254 Cod procedură civilă.

Mai precizează recurentul că instanța de fond a încălcat prevederile art. 394 alin. 3 Cod procedură civilă, întrucât pârâții au depus înscrisurile reprezentând documentația ce a stat la baza măsurii, după închiderea dezbaterilor, iar instanța le-a avut în vedere la pronunțarea hotărârii, așa cum rezultă din motivele de respingere a cererii de suspendare.

În concluzie consideră recurentul că prin această conduită a instanței - încălcarea normelor de procedură ce vizează nedepunerea întâmpinării în termen și a celor care interzic instanței să valorifice probe din care partea este decăzută sau care sunt depuse după închiderea dezbaterilor - a fost încălcat principiile legalității, al egalității, al dreptului la apărare și al contradictorialității, sancțiunea aplicabilă fiind nulitatea, iar vătămarea suferită se traduce în încălcarea dreptului la apărare, în condițiile în care instanța, în mod nelegal, a permis pârâților să motiveze actele administrative prin întâmpinare și concluzii orale și să își probeze susținerile chiar după închiderea dezbaterilor. Mai susține recurentul că această vătămare suferită nu mai poate fi

remediată decât prin anularea actelor de procedură încheiere și sentință, respectiv prin rejudecarea cauzei.

Mai susține recurentul că situația creată de tribunal prin încălcarea tuturor regulilor de procedură menționate reprezintă o încălcarea gravă a dreptului la apărare, respectiv a dreptului la un proces echitabil, iar procedura nelegală din fața instanței a venit în continuarea procedurii administrative desfășurate, de asemenea, cu încălcarea legii și dreptului la apărare. În acest sens precizează recurentul că a luat cunoștință pentru prima dată de existența celor două ședințe de colegiu în care se discuta repartizarea sa pe orice secție doar după luarea deciziei de repartizare în Secția a IX-a, iar actele administrative atacate și documentația nu i-au fost comunicate anterior intrării în vigoare a măsurii, iar decizia din care nu rezultă motivele și care nu este însoțită de documentație i-a fost comunicată abia la data de 03.02.2026.

În ce privește critica de recurs întemeiată pe art. 488 alin. 1 pct. 6 Cod procedură civilă recurentul arată că sentința atacată nu respectă cerințele de motivare impuse de art. 425 alin. 1 lit. b) Cod procedură civilă.

În dezvoltarea criticii de recurs se susține de recurent că în raport de obiectul cauzei și de temeiul juridic indicat tribunalul avea obligația să analizeze îndeplinirea condițiilor prevăzute de acest text de lege, prin prisma susținerilor formulate de părți, însă cea mai mare parte a considerentelor sunt reprezentate de aspecte teoretice înțelese sau valorificate greșit. În plus se susține de recurent că motivele analizate efectiv se reduc la câteva alineate, prin care nu se răspunde concret susținerilor reclamantului, fiind redată însă cu fidelitate cele ale părților.

Recurentul mai precizează că în cadrul chestiunilor teoretice, instanța reține aspecte fără legătură cu această cauză, ceea ce denotă lipsa unei analize efective a cererii formulate, în condițiile în care singura condiție analizată efectiv de prima instanță este cea a existenței plângerii prealabile, condiție care a fost îndeplinită. De asemenea se mai arată că în privința condiției cazului bine justificat, cea mai mare parte din susținerile reclamantului au fost înlăturate cu motivarea că analiza acestora ar prejudeca fondul sau că ar face necesar administrarea unui probatoriu complex, fără nicio explicație în sprijinul acestor afirmații.

De asemenea se mai susține că este contradictorie motivarea sentinței în ce privește analiza motivului de nelegalitate cu privire la lipsa de motivare, întrucât, pe de o parte, instanța de fond reține că hotărârea de colegiu este în curs de redactare (adică nu are încă formă scrisă și nu este încă motivată), iar, pe de altă parte, că are formă scrisă, în condițiile în care din actele dosarului rezultă clar că tribunalului nu i s-a prezentat această hotărâre în formă scrisă.

Totodată se precizează de recurent că motivarea este și insuficientă, pentru că nu răspunde susținerilor privind necomunicarea actelor anterior punerii lor în executare, dar reține fără nicio analiză, probabil din susținerile părților - existența formei scrise a hotărârii de colegiu.

Recurentul mai precizează că instanța nu a analizat motivele aduse în susținerea condiției „pagubei iminente”, limitându-se la a afirma că acesta nu a dovedit repercusiunile negative asupra activității sale profesionale, în condițiile în care s-a arătat că măsura mutării în altă secție este prin sine înseși vătămătoare, iar instanța era datoră să verifice dacă afirmațiile făcute sunt sau nu corecte. În plus se solicită a se observa că nu a invocat repercusiuni negative asupra activității Secției a IX-a de Contencios Administrativ și Fiscal, ci asupra carierei și reputației profesionale, măsura conducând la vulnerabilizarea reclamantului ca judecător, punând în pericol și buna realizare a actului de justiție.

În ce privește critica de recurs întemeiată pe art. 488 alin. 1 pct. 8 Cod procedură civilă recurentul arată că hotărârea încalcă art. 14 alin. 1 din Legea nr.554/2004 a contenciosului administrativ.

În dezvoltarea criticii de recurs se precizează de recurent că a invocat mai multe aspecte de natură să creeze o îndoială serioasă asupra legalității actelor administrative atacate: lipsa formei scrise inițiale, necomunicarea actelor, lipsa motivării, depășirea competenței administrative, încălcarea inamovibilității, a independenței și specializării judecătorului, deturnarea scopului detașării, lipsa unei nevoi reale de reechilibrare a volumului de muncă, tratamentul diferit față de judecători delegați, contrarietatea cu jurisprudență CEDO și CJUE și încălcarea interesului general de bună înfăptuire a justiției.

De asemenea se mai subliniază de recurent că prin motivele invocate nu a cerut instanței să stabilească dacă actele sunt sau nu legale, ci doar să rețină aparența de nelegalitate a acestora, suficient de evidentă pentru a răsturna prezumția de legalitate. Or, pentru a stabili dacă motivele invocate constituie sau nu caz bine justificat, instanța trebuia să facă o analiză a aparenței de nelegalitate, nu să refuze acest lucru prin susținerea că ar prejudeca fondul, întrucât o interpretare atât de restrânsă a noțiunii de „caz bine justificat” echivalează cu refuzul de aplicare a textului de lege și, în final, cu o denegare de dreptate, respectiv o negare a accesului efectiv la o instanță.

În plus consideră recurentul că specificul procedurii suspendării actelor administrative nu se opune interpretării legii, neexistând divergente ale părților în ce privește situația de fapt, iar interpretarea legii nu presupune administrarea de probe.

Mai arată recurentul că instanța de recurs este chemată să determine, în acest litigiu, care dintre următoarele două ipoteze apare ca fiind conformă ordinii de drept: existența/executorialitatea celor două acte administrative, informale, nemotivate și necomunicate, care afectează statutul judecătorului și impun acestuia să activeze într-un alt domeniu decât cel în care a promovat și și-a consolidat specializarea, sau inexistența/suspendarea efectelor acestor acte și reluarea activității judecătorului în secția, respectiv specializarea în care a activat anterior detașării sale.

De asemenea recurentul arată că reiterează aspectele de nelegalitate invocate prin cererea de chemare în judecată, având în vedere că acestea nu au fost analizate prin sentința recurată.

Referitor la necomunicarea actelor administrative, lipsa formei scrise și a motivării, recurentul arată că actele administrative prin care s-a dispus mutarea sa la o altă secție au fost puse în executare înainte de a-i fi comunicate și chiar înainte de a fi redactate, încălcând cerințele fundamentale privind forma, motivarea și comunicarea actelor administrative, întrucât decizia președintelui Curții de Apel București nr. 72 din 22 ianuarie 2026 i-a fost transmisă abia la 3 februarie 2026, iar hotărârea colegiului de conducere din aceeași zi nu i-a fost comunicată, deși a produs efecte imediate asupra raportului de serviciu. Consideră recurentul că prin înlăturarea acestui principiu instanța de fond a încălcat principiul formalismului din dreptul administrativ și a agreat poziția părților, în sensul că în administrația judiciară operează principiul consensualismului. Recurentul apreciază totodată că afirmațiile instanței de fond contravin regulilor elementare ale dreptului administrativ întrucât actul administrativ individual nu poate produce efecte înainte de comunicare, iar forma scrisă și motivarea sunt condiții de valabilitate, nu simple formalități, fiind impuse prin art. 528-533 din Codul administrativ, de Legea nr. 554/2004, de art. 31 alin. (2) din Constituție și de jurisprudență constantă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, care a subliniat în repetate rânduri că lipsa motivării sau comunicarea tardivă atrag nulitatea actului (Deciziile nr. 482/2007, 274/2006, 2919/2007, 2276/2010, 4900/2023, 469/2024, 4089/2024).

Mai precizează recurentul că instanța de fond a ignorat regulile elementare enunțate, recunoscând prezumția de legalitate unor acte ce nu respectă standarde minime de formă și, evident nemotivate. De asemenea recurentul mai susține că în mod greșit instanța de fond a apreciat că a fost respectată forma scrisă, probabil sub forma a minutei, în condițiile în care la dosar nu s-a depus o astfel de minută, iar o minută nu echivalează cu hotărârea de colegiu și nu reprezintă un act administrativ motivat. În acest sens recurentul arată că potrivit art. 19 alin. (7) din ROIIJ minuta consemnează soluțiile, în timp ce hotărârea este actul care se semnează de președinte și se comunică persoanelor interesate, ceea ce înseamnă că minuta este o formă incipientă și nemotivată a manifestării de voință a colegiului, dar hotărârea care se redactează ulterior și se comunică persoanei interesate este actul care se pune în executare.

Recurentul mai susține de asemenea că instanța de fond a preluat fără rezerve susținerile părților potrivit cărora minuta ar fi executorie și produce efecte de îndată, iar hotărârea ar putea fi redactată și motivată oricând, fără un termen determinat. Consideră recurentul că dacă s-a adopta o asemenea opinie ar însemna ca destinatarul actului are doar „libertatea de a formula acțiuni în orb”, fără a cunoaște motivele avute în vedere, întrucât părții ar fi îndreptățiți să invoce oricând alte justificări, cum se face în prezenta cauză prin întâmpinarea depusă.

Recurentul mai precizează că un alt aspect care afectează legalitatea hotărârii de colegiu este reprezentat de faptul că ședința din 22 ianuarie 2026 s-a desfășurat cu încălcarea procedurii prevăzute de art. 19 alin. (2) ROIIJ, întrucât ordinea de zi nu a fost comunicată cu cel puțin o zi înainte și nu a fost afișată pentru personalul instanței, iar recurentul nu a fost informat că urma să se discute repartizarea sa într-o altă secție, fiind astfel lipsit de posibilitatea de a-și exprima punctul de vedere.

Mai arată recurentul că decizia președintelui instanței, comunicată ulterior, nu conține nicio motivare reală și se limitează la formule generale privind „*încărcătura medie pe judecător*” și „*organizarea eficientă a activității*”, fără date concrete, fără criterii obiective și fără justificări factuale, în condițiile în care art. 530 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ impune cel puțin indicarea temeiului legal, iar art. 507 Cod administrativ cere existența unor „*cazuri temeinic justificate*” atunci când măsura afectează raportul de serviciu. În plus recurentul precizează că motivarea trebuie să se regăsească în actul administrativ, așa cum s-a precizat în jurisprudență, iar nu în întâmpinarea ulterioară și că prin permisiunea acordată părților de a suplimenta motivarea prin intermediul întâmpinării și al înscrisurilor depuse după închiderea dezbaterilor, instanța de fond a încălcat principiul formalismului actului administrativ.

În plus, solicită recurentul a se observa că decizia președintelui se întemeiază pe o hotărâre a colegiului care la data comunicării nu exista în formă scrisă și nu fusese comunicată, astfel că un act subsecvent nu poate supraviețui nulității actului principal. Totodată recurentul consideră că prin modalitatea în care s-a procedat conducerea administrativă a golit de conținut drepturile sale procedurale: nu a putut formula plângere prealabilă în cunoștință de cauză, nu a putut motiva suspendarea executării actului și acțiunea în anulare promovată în raport de motivarea actelor administrative, deci nu și-a putut exercita în mod efectiv dreptul la apărare, iar toate aceste încălcări atrag nulitatea absolută a actelor administrative, conform art. 535 Cod administrativ.

În concluzie, apreciază recurentul că actele contestate nu respectă cerințele minimale de formă, motivare și comunicare, au fost emise cu încălcarea procedurii legale și au produs efecte juridice în cadrul instanței prin faptul că a fost pus să funcționeze efectiv ca judecător în cadrul Secției a IX-a, fiind constrâns să formuleze cererea de suspendare în prezentul dosar și acțiunea în anulare pentru restabilirea legalității, neputând aștepta ca părții să motiveze ulterior actele emise. Totodată recurentul susține că actele administrative contestate sunt lovite de nulitate absolută, iar executarea lor a afectat în mod grav drepturile fundamentale ale recurentului, în calitate de destinatar al unui act administrativ individual.

În ceea ce privește încălcarea principiilor inamovibilității și specializării, depășirea competențelor administrative și regimul juridic al detașării, recurentul arată că instanța de fond a reținut în mod nelegal că președintele și colegiul de conducere aveau competența de a face repartizarea recurentului pe o altă secție, în condițiile în care există un act administrativ anterior valabil și în vigoare, respectiv Hotărârea CSM nr. 742 din 27 iunie 2013, prin care a fost promovat la Curtea de Apel București, în cadrul secției a VI-a Civilă, iar această funcție, respectiv poziție în cadrul instanței, era protejată de principiul inamovibilității. De asemenea se arată că și în dreptul muncii, felul și locul muncii poate fi schimbat fără acordul angajatului doar în câteva situații excepționale (art. 48 Codul muncii), deși salariatul nu beneficiază de garanția inamovibilității, precum judecătorul.

Mai precizează recurentul că mutarea unui judecător între secții este permisă doar în situații excepționale: imposibilitatea constituirii completului sau ipoteza prevăzută de art. 21 alin. (6), aplicabilă prin art. 45 alin. (5) din Legea nr. 303/2022, însă măsura este temporară și necesită acordul judecătorului, iar în lipsa acestuia se dispune prin tragere la sorți.

Recurentul mai arată că deși s-a dispus detașarea sa la Curtea de Apel Ploiești sunt aplicabile prevederile art. 186 alin. (1) din Legea nr. 303/2022 care prevăd că, după încetarea detașării, judecătorul revine pe funcția deținută anterior, apreciindu-se că sintagma „funcția deținută anterior” are același înțeles „în dreptul muncii”, în dreptul, funcției publice cât și cu privire la statutul judecătorului și organizarea judiciară: reprezintă locul de muncă avut anterior, aceeași poziție în organigramă și păstrarea felului muncii.

Se mai precizează de recurent că prin Hotărârea nr. 2896/18.12.2025 a Consiliului Superior al Magistraturii s-a dispus încetarea detașării recurentului începând cu 15.01.2026 și a revenit la Secția a VI-a Civilă a Curții de Apel București, unde a și funcționat în prima săptămână după revenire, ceea ce confirmă recunoașterea situației juridice corecte de pârâți.

Ulterior revenirii în Secția a VI-a Civilă, conducerea Curții de Apel București a dispus repartizarea recurentului la Secția a IX-a, măsură care echivalează în opinia recurentului cu o mutare nelegală între secții, dar și cu o prelungire nejustificată a efectelor detașării, fără acordul acestuia.

Consideră recurentul că decizia de mutare pe altă secție a fost emisă cu depășirea competențelor administrative prevăzute de art. 45 din Legea nr. 304/2022 și încalcă principiile inamovibilității și specializării, înscriindu-se cel puțin într-un exces de putere, conform art. 2 lit. n din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ întrucât detașarea reprezintă o absență temporară din secția de origine, nu o renunțare la locul din această structură specializată a instanței, loc dobândit prin concurs. În plus consideră recurentul că încetarea detașării nu poate fi asimilată situației unui judecător nou promovat, transferat sau delegat, fără istoric în cadrul instanței, astfel încât să fie necesară o nouă repartizare în cadrul instanței.

Prin urmare se arată de recurent că afirmarea principiului inamovibilității și specializării, inexistența unei situații de excepție de la acest principiu, neindicarea unui temei concret în actele administrative care să permită pârâților redistribuirea reclamantului într-o altă secție a instanței, faptul că mutarea a intervenit după revenirea acestuia în instanță și în secția a VI-a și că încetarea detașării presupune revenirea în funcția anterioară, care corespunde atât locului de muncă, cât și felului muncii, sunt situații care impun că aparența de legalitate nu este în favoarea actelor administrative atacate.

Mai susține recurentul că mutarea în Secția a IX-a, specializată în contencios administrativ și fiscal, reprezintă o deturnare evidentă a scopului detașării și o schimbare forțată a specializării dobândite prin examenul de promovare și pe care a exercitat-o timp de doisprezece ani, iar prin această măsură, conducerea instanței a transformat acordul pentru o detașare temporară într-un pretins acord pentru schimbarea specializării, deși legea nu permite o asemenea interpretare.

Recurentul a mai susținut că, pe durata detașării la Curtea de Apel Ploiești, a funcționat efectiv în Secția de Contencios Administrativ și Fiscal doar două luni, perioadă verificabilă prin participarea la ședințe de judecată.

A mai arătat recurentul că, încă de la început, a solicitat conducerii instanței repartizarea în secția corespunzătoare specializării sale, solicitare însoțită de asigurări că mutarea se va realiza cel târziu la 1 septembrie 2026. A menționat că, în lipsa acestor garanții, nu și-ar fi dat acordul pentru detașare.

Acesta a învederat că perioada mai-iunie a fost considerată una de adaptare, în care a fost planificat doar în complete nou-înființate de fond și apel. A precizat că, din cauza situației medicale grave a unui coleg al secției, a acceptat să rămână în continuare în secția de contencios administrativ, înțelegând necesitatea menținerii sale acolo până la sfârșitul anului.

A relatat că detașarea a cuprins și două luni de vacanță judecătorească, două luni de protest și vacanța de iarnă, ceea ce a redus substanțial perioada de activitate efectivă în această specializare.

Potrivit recurentului, argumentul pârâților este greșit, întrucât situația detașărilor la alte instanțe nu poate fi tratată distinct de cea a detașărilor la instituții, iar aceștia din urmă nu și-au pierdut specializarea.

A susținut că, la finalul anului, odată cu schimbarea conducerii, a constatat că cererea sa de revenire la secția specializată în litigii cu profesioniști nu va fi admisă, motiv pentru care a solicitat încetarea detașării și revenirea în Secția a VI-a Civilă a Curții de Apel București.

A arătat că, deși Secția pentru Judecători a Consiliului Superior al Magistraturii a dispus încetarea detașării, efectele acesteia au fost menținute în mod artificial prin actele emise de conducerea instanței, care au tratat detașarea ca pe o schimbare definitivă a specializării.

A menționat că măsura mutării sale se sprijină integral pe situația creată prin detașare, intenția fiind aceea de a permanentiza efectele acesteia.

În completare, reclamantul a susținut că, deși acordul său a fost retras și detașarea a încetat, conducerea îi interzice efectul firesc – revenirea în funcția anterioară.

A invocat faptul că situația creată după încetarea detașării echivalează cu o sancțiune mascată, aplicată fără existența unei proceduri disciplinare și fără temei legal, fie pentru retragerea acordului de detașare, fie pentru semnarea listei de susținere a judecătorilor Beșu și Moroșanu.

Acesta a expus faptul că mutarea îi modifică domeniul de activitate, îi afectează statutul profesional, îi alterează reputația și produce consecințe directe asupra carierei și indirecte asupra vieții private, deși reputația profesională a magistratului reprezintă fundamentul credibilității și autorității sale în exercitarea profesiei, conform Deciziei nr. 681/08.02.2023 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Totodată, reclamantul a susținut că îi este încălcat dreptul la carieră, recunoscut oricărui angajat, cu atât mai mult unui magistrat cu o vechime de douăzeci de ani. A arătat că eforturile depuse în cei doisprezece ani de activitate în specializarea litigii cu profesioniști și insolvență – formarea profesională continuă, participarea la programe de pregătire, evaluările periodice, practica judiciară coerentă și rezultatele obținute – sunt golite de conținut prin o simplă măsură administrativă prezentată ca reorganizare.

În acest sens, acesta a susținut că i se solicită, practic, să reia formarea într-un alt domeniu, ignorând întreaga construcție profesională realizată în acești ani. A precizat că situația pune în discuție încălcarea unor principii ale statutului judecătorului, afirmarea acestora coroborată cu neinvocarea unei situații care să poată fi calificată ca și excepție legală de la aceste principii sunt suficiente pentru a se înlătura prezumția de legalitate a actelor administrative.

A mai arătat că măsura mutării sale poate reprezenta și un exces de putere din partea pârlătorilor, dacă acestea ar fi avut vreun drept de apreciere în privința repartizării sale, ceea ce nu este în cazul său. A menționat că refuzând suspendarea măsurii, prima instanță a acceptat producerea în continuare a efectelor negative și a refuzat să constate ceea ce este evident – conducerea s-a folosit de niște atribuții generice pentru a-i lua specializarea și a-l respecializa acolo unde consideră că trebuie să fie specializat, ignorând cu totul traseul său profesional, munca sa de 20 de ani. În continuare, reclamantul a susținut că mutarea sa din Secția a VI-a Civilă nu are nicio justificare obiectivă, iar analiza situației posturilor arată că măsura dispusă a fost nu doar nelegală, ci și lipsită de orice logică de organizare eficientă a instanței.

A menționat că locul său de titular în secție nu putea fi ocupat decât provizoriu pe durata detașării, astfel că dispariția lui din schemă este inexplicabilă.

Acesta a precizat că postul trebuia să rămână disponibil pentru judecătorul titular, iar dacă a fost emis un act prin care a fost alocat definitiv altcuiva, acesta este nelegal, în condițiile în care i-a anunțat intenția de încetare a detașării încă din decembrie 2025. A arătat că la revenirea sa exista și posibilitatea firească de a prelua locul domnului judecător Preda, aflat în procedură de pensionare, soluție discutată și acceptată în ședința de secție din 20 ianuarie 2026. De asemenea, reclamantul a susținut că secția funcționa cu patru judecători delegați, deși revenirea titularului are prioritate absolută față de menținerea delegărilor.

A menționat că revenirea unui judecător titular cu vechime de 12 ani în secție este evident prioritară față de ocuparea unui loc de un judecător nou promovat, cum s-a întâmplat în situația domnului Vernea Sorin-Alexandru, care a fost primit în secție începând cu aceeași dată de 01.02.2026. În completare, acesta a arătat că începând cu aceeași dată s-au eliberat patru posturi: unul prin redistribuirea doamnei judecător Popescu, două prin redistribuirea domnilor judecători delegați Nedelea și Mitroi în alte secții, iar al patrulea urma să se elibereze la 1 aprilie prin pensionarea domnului Preda. A menționat că, cu toate acestea, conducerea a considerat că nu are loc în secție, iar cererile sale de revenire au fost lăsate nesoluționate, ceea ce arată că lipsa unui post nu a fost motivul real al măsurii.

A susținut că schema secției nu a fost redusă niciodată, iar în mod obișnuit secția funcționa cu 22-23 de judecători, deși schema era de 21. A menționat că în prezent sunt doar 18, existând trei locuri neocupate, dar revenirea sa continuă să fie refuzată.

A arătat că, în orice logică administrativă, judecătorul titular și cu vechime are prioritate față de judecătorii delegați sau recent promovați.

În acest sens, reclamantul a menționat că, dacă ar fi existat o nevoie reală de redistribuire, aceasta ar fi trebuit să înceapă cu posturile provizorii, nu cu judecătorul cu una dintre cele mai mari vechimi în secție.

A precizat că trebuie semnalată și situația colegei sale, doamna Elena Păun, reintegrată fără dificultăți după o suspendare de trei ani, care, deci, a beneficiat de un tratament evident diferit.

A susținut că sunt de acord că tratamentul a fost legal, corect, conform practicilor anterioare în secție, dar de același tratament trebuia să beneficieze și el. A arătat că este ceea ce impune principiul egalității prevăzut de art. 15 alin. (1) din Constituție – egalitatea în fața legii și autorităților publice.

În completare, reclamantul a susținut că, la Secția a IX-a, unde a fost trimis, conducerea a încetat delegarea doamnei judecător Neacșu, specializată chiar în contencios administrativ și fiscal, ceea ce demonstrează că nu exista nicio nevoie reală în acea secție, măsura dispusă în privința sa fiind selectivă și lipsită de fundament.

Acesta a precizat că coincidența este că și doamna judecător apare ca semnatar al aceleiași liste publice în mediul public online.

A menționat că prin întâmpinarea formulată, pârâții nu dau nicio explicație tratamentului deosebit aplicat lui, ceea ce denotă natura reală a mutării sale, aceea de sancțiune.

În continuare, reclamantul a susținut că încărcătura medie de dosare pe judecător nu poate justifica mutarea sa în altă secție, iar argumentele invocate de conducerea instanței în întâmpinarea depusă nu rezistă niciunei analize serioase.

A menționat că pârâții au susținut că redistribuirea sa la Secția a IX-a ar fi fost determinată de volumul de dosare din anul 2025. A arătat că această justificare este însă înșelătoare.

A precizat că diferențele de volum între secții sunt inerente specializării lor: în contencios administrativ se soluționează preponderent recursuri, în timp ce.

Recurentul a mai susținut totodată că măsura mutării contravine jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului (CEDO) și a Curții de Justiție a Uniunii Europene (CJUE), care are forță juridică superioară și aplicabilitate prioritară în dreptul intern, potrivit art. 20 alin. (2) și art. 148 alin. (2) din Constituție, întrucât atât Curtea Europeană a Drepturilor Omului, cât și Curtea de Justiție a Uniunii Europene au statuat constant că stabilitatea funcției și protecția împotriva transferurilor arbitrare reprezintă garanții esențiale ale independenței judecătorului.

În acest sens recurentul arată că în hotărârile *Oleksandr Volkov c. Ucrainei* (2013), *Baka c. Ungariei* (Marea Cameră, 2016) și *Bilinski c. Poloniei* (15.01.2026), CEDO a analizat ingerințe administrative în cariera judecătorilor, subliniind că orice măsură care afectează statutul profesional al unui magistrat trebuie să fie legală, motivată și lipsită de orice aparență de sancțiune. În cauza *Bilinski*, extrem de apropiată de situația reclamantului, Curtea a reținut că transferul unui judecător într-o altă secție, cu altă specializare, fără consimțământul său și fără motive scrise, reprezintă o atingere gravă adusă independenței judiciare. Curtea a subliniat că protecția împotriva transferurilor arbitrare se aplică nu doar între instanțe diferite, ci și între secții ale aceleiași instanțe, atunci când acestea au specializări distincte. Mai consideră recurentul că hotărârea în cauza *Bilinski* interesează direct prezenta cauză, prin gradul de asemănare a speței. În raport de apărările formulate de pârâți în întâmpinarea menționată, recurentul precizează că aplicarea Convenției nu este condiționată de existența unui proces pe rol sau, mai grav, de epuizarea căilor interne pentru înlăturarea încălcării acesteia, întrucât în calitate de autorități publice, pârâții aveau obligația să ia cunoștință de hotărârea pronunțată la data de 15.01.2026 și să respecte principiile statuate de CEDO.

Mai precizează totodată recurentul că CJUE, în hotărârea W.Z. (6 octombrie 2021, C-487/19), a confirmat aceeași regulă: mutarea unui judecător fără consimțământul său, fie între instanțe, fie între secții ale aceleiași instanțe, afectează principiile inamovibilității și independenței judiciare, iar Curtea a avertizat că astfel de măsuri pot deveni instrumente de presiune asupra judecătorilor, întrucât modifică dosarele repartizate, atribuțiile și pot produce efecte echivalente unei sancțiuni disciplinare.

Prin urmare consideră recurentul că atât CEDO, cât și CJUE au stabilit că judecătorii au dreptul la protecție împotriva mutărilor arbitrare, iar autoritățile naționale au obligația pozitivă de a respecta aceste garanții, în cazul de față, pârâții nu doar că nu au respectat aceste principii, dar au ignorat chiar hotărârea Bilinski, pronunțată cu o săptămână înainte de adoptarea măsurii contestate.

Recurentul mai susține totodată că hotărârea încalcă art. 14 alin. 1 Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, instanța restrângând nelegal noțiunea de „pagubă iminentă”, care este definită de art. 2 alin. 1 lit. 5 din Legea 554/2004, ca fiind prejudiciul material viitor și previzibil sau, după caz, perturbarea previzibilă gravă a funcționării unei autorități publice sau a unui serviciu public.

Mai arată recurentul că executarea în continuare a hotărârii contestate îi produce o pagubă continuă și greu reparabilă prin trecerea timpului, constând în: afectarea gravă a parcursului profesional construit pe parcursul a aproape 20 de ani (din care ultimii 13 în cadrul curții de apel), pierderea specializării dobândite prin concurs și consolidată prin experiență substanțială; diminuarea previzibilă a performanței profesionale, ca urmare a exercitării unei funcții într-o materie diferită de cea pentru care este specializat; atingerea adusă reputației și identității profesionale a reclamantului. În plus, mai arată recurentul că mutarea a generat un deficit de imagine atât în raport cu colegii din ambele secții, cât și față de ceilalți colegi din cadrul Curții de Apel București, precum și față de justițiabili și avocați. În mod concret, din judecător cu o experiență solidă în materie comercială, inclusiv insolvență, a devenit, prin efectul acestei măsuri, un judecător aflat la început în materia contenciosului administrativ, cu o experiență minimă în acest domeniu, ceea ce afectează percepția profesională asupra activității.

Recurentul mai susține de asemenea că mutarea îi afectează reputația profesională, care „conferă magistratului credibilitate și siguranță în exercitarea profesiei, autoritate în exprimarea opiniilor, cu precădere a celor profesionale, și, totodată, reprezintă părerea pe care magistratul o creează în conștiința colectivă despre modul în care își exercită profesia”. (Decizia nr. 681 din 08.02.2023, ÎCCJ-SCAF). De asemenea, îi este încălcat dreptul la carieră profesională, recunoscut oricărui angajat în dreptul muncii, schimbarea specializării și locului de muncă intervenind după o carieră de 20 de ani în magistratură.

IV. Apărările formulate de intimați

La data de 26.03.2026 intimații-pârâți Președintele Curții de Apel București și Colegiul de conducere al Curții de Apel București au formulat întâmpinare prin care au solicitat respingerea recursului ca nefondat.

În motivare, intimații au arătat că instanța de fond nu a încălcat dispozițiile art. 223 alin. (2), art. 224, art. 237 alin. (2) pct. 1 și art. 248 alin. (1) C.proc.civ., precum și principiile legalității, egalității părților și dreptului la apărare, întrucât a reținut calitatea de reprezentant a doamnei judecător Georgeana Viorel, în baza delegațiilor depuse la dosar, iar pârâții au depus întâmpinarea la termenul stabilit, formulând apărări de fond, fără a fi decăzuți de dreptul de a mai propune probe și excepții de ordine privată.

Au susținut intimații că reprezentarea pârâților de către judecătorul Georgeana Viorel nu încalcă dispozițiile art. 80 alin. (1), art. 84 alin. (1), art. 164 alin. (1) și (2) din ROIIJ, art. 233 alin. (2) și (3) din Legea nr. 303/2022, întrucât președintele Curții de Apel București are competența legală să desemneze un judecător pentru a-l reprezenta într-un litigiu, iar Colegiul de conducere al Curții de Apel București a hotărât expres să fie reprezentat de această persoană în dosarul nr. 195/109/2026. A învederat că pârâții nu au fost decăzuți de dreptul de a mai propune probe și excepții de ordine privată, întrucât au depus întâmpinarea la termenul stabilit, iar instanța a pus în vedere depunerea unor înscrisuri, fără a fi încălcat dispozițiile art. 394 alin. (3) Cod procedură civilă întrucât acestea nu reprezintă o suplimentare a probatoriului, ci doar o completare a celor depuse anterior.

Intimații au menționat că hotărârea judecătorească este motivată, întrucât instanța a expus în mod clar și logic motivele pentru care a respins cererea de suspendare, reținând că nu sunt îndeplinite condițiile cazului bine justificat și a pagubei iminente, iar recurentul nu a invocat aspecte

de natură a crea o îndoială serioasă asupra legalității actelor administrative. În plus consideră intimații că hotărârea recurată nu conține motive contradictorii, întrucât considerentele sunt coerente și vizează raționamentul judecătorului fond, iar simpla susținere că hotărârea de colegiu nu a fost depusă la dosar nu este suficientă pentru a reține o contradicție.

Au relatat că instanța nu a avut în vedere aspecte străine de natura cauzei, întrucât a analizat exclusiv cererea de suspendare și a reținut că nu este o condiție de admisibilitate existența pe rolul instanței a unei cereri în anulare la data sesizării.

Au arătat că hotărârea de colegiu nu este lipsită de motivare, întrucât minuta hotărârii consemnează rațiunea adoptării acesteia, respectiv aprobarea repartizării judecătorului la Secția a IX-a Contencios Administrativ și Fiscal, iar lipsa comunicării actului nu atrage suspendarea efectelor acestuia, întrucât norma specială nu prevede un termen de redactare.

Au susținut că principiile inamovibilității și specializării nu sunt încălcate, întrucât funcția de judecător nu se referă la o anumită specializare, ci la desfășurarea activității în cadrul unei instanțe, iar repartizarea la o altă secție decât cea în care își desfășura activitatea anterior nu este o sancțiune, ci o măsură legitimă de organizare a activității instanței.

Au învederat că detașarea are un caracter temporar, iar scopul său este buna funcționare a instanței, iar la revenirea la Curtea de Apel București s-a avut în vedere încărcătura medie de dosare/judecător la secțiile existente, care a fost mai ridicată la Secția a IX-a Contencios Administrativ și Fiscal.

Au menționat că specializarea judecătorului nu este o garanție absolută, ci poate fi influențată de nevoile instanței, iar exercitarea activității într-o altă materie nu afectează statutul profesional al magistratului.

Au relatat că jurisprudența CEDO și CJUE invocate de recurent nu este aplicabilă în speță, întrucât situația este distinctă, iar reclamantul nu a dovedit că ar fi fost încălcate principiile inamovibilității și independenței judecătorilor.

Au arătat că nu a fost demonstrată existența unei pagube iminente, întrucât recurentul nu a arătat un prejudiciu material grav și previzibil, ci doar o afectare a specializării dobândite, aspect care nu este suficient pentru a justifica suspendarea executării actului administrativ.

În drept, au fost invocate următoarele prevederi: art. 223 alin. (2), ale art. 224, ale art. 237 alin. (2) pct. 1 și ale art. 248 alin. (1) C.proc.civ., respectiv, care au fost încălcate principiul legalității, al egalității părților și al dreptului la apărare, conform art. 7, 8 și 13 C.proc. civ., art. 488 alin. (1) pct. 5 C.proc.civ., respectiv, ținând cont de faptul că prevederile acestui motiv de casare constituie dreptul comun în materia nulității actelor de procedură, art. 175 alin. (1) C.proc.civ., art. 14 alin. (2) din Legea nr. 554/2004, ale art. 208 alin. (2), ale art. 254 alin. (1), (2) și (3) și ale art. 394 alin. (3) C.proc.civ., art. 394 alin. (2) din Codul de procedură civilă, art. 488 alin. (1) pct. 6 art. 488 alin. (1) pct.8 C.proc.civ., art. 14 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, art. 19 alin. (1) pct. 7 R.O.I.I.J.: art. 2 din Legea nr. 303/2022, art. 5 alin. I din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești din 22 decembrie 2022 aprobat prin Hotărârea nr. 3243/22.12.2022 a Consiliului Superior al Magistraturii, art. 12 din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor aprobat prin Hotărârea nr. 328/24.08.2005 a Plenului Consiliul Superior al Magistraturii, art. 185 alin. (1) din Legea nr. 303/2002, art. 181 alin. (1) din Legea nr. 303/2022 și art. 183 alin. (1) din Legea nr. 303/2022.

V. Soluția instanței de recurs

Curtea analizând excepția lipsei calității de reprezentant, recursul și apărările formulate reține următoarele:

a) În ce privește *excepția lipsei calității de reprezentant a d-nei Georgeana Viorel* pentru intimații-pârâți Președintele Curții de Apel București și Colegiul de conducere al Curții de Apel București, în faza recursului, Curtea reține că nu este întemeiată.

Potrivit art.52 din Legea nr. 304/2022 președintele instanței poate desemna judecători să îndeplinească, potrivit legii, alte atribuții decât cele privind activitatea de judecată,

atribuții care se stabilesc în baza unei decizii emisă de președintele instanței astfel cum prevede art.7 alin 1 lit.o) raportat la art.7 alin (6) ROIIJ. Întrucât prin art.51 alin (3) din Legea nr.304/2022 se instituie doar interdicția de a delega atribuțiile președintelui către colegiul de conducere a instanței, iar respectiva interdicție este de strică interpretare și aplicare, rezultă că nu est exclusă posibilitatea ca o parte din atribuțiile președintelui instanței să fie delegate către judecătorii instanței respective conform art.52 din Legea nr.304/2022.

De asemenea, conform art.48 din Legea nr.304/2022 președintele instanței este reprezentantul legal al acesteia, calitate exercită atribuțiile manageriale în scopul organizării eficiente a activității acesteia. În această calitate președintele poate reprezenta instanța respectivă în fața altor autorități publice, inclusiv în cazul unor eventuale litigii, în care este implicată ca parte, instanța respectivă. Nu poate fi admisă teza conform căreia în ipoteza în care o instanță de judecată are angajat un consilier juridic, încetează dreptul de reprezentare al președintelui instanței, având în vedere că astfel cum rezultă din art.164 alin (2) ROIIJ consilierul juridică sprijină președintele curții de apel, cea ce înseamnă, printre alte atribuții, că formulează acțiuni, cereri, întâmpinări și alte lucrări, astfel cum se prevede prin art. 164 alin (2) lit.a) ROIIJ.

Totodată, posibilitatea de delegare a atribuției de reprezentare există și atunci când președintele instanței este chemat în judecată în calitate sa de emitent al unui act contestat întrucât și într-o asemenea ipoteză președintele, cu ocazia emiterii actului, a acționat în calitate sa de conducător al instanței de judecată.

În ce privește posibilitatea de reprezentare a colegiului de conducere a unei instanțe, chemat în calitate de pârât, într-un litigiu de contencios administrativ, Curtea reține că reprezentarea legală a acestuia revine președintelui instanței conform art.54 alin (1) din Legea nr.303/2022 raportat la art.15 alin (1) ROIIJ, care poate delega această atribuție de reprezentare către un judecător conform art.52 din Legea nr.304/2022.

În prezentul litigiu, prin decizia nr.258/26.02.2026 emisă de președintele Curții de Apel București (f.124 și urm., dosar recurs) d-nei Georgeana Viorel, în calitate de vicepreședinte al Curții de Apel București, i-au fost stabilite mai multe atribuții, printre care și aceea de îndeplini atribuțiile stabilite de președintele instanței. Prin decizia nr.483/16.04.2026 emisă de președintele Curții de Apel București (f.127-128 dosar recurs) d-na Georgeana Viorel a fost împuternicită să reprezinte președintele Curții de Apel București în cadrul dosarului nr.195/109/2026, în fața Curții de Apel Pitești, s-a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal. De asemenea prin hotărârea nr.39/17.04.2026 a Colegiului de Conducere al Curții de Apel București (f.121 dosar recurs) a fost delegată d-na judecător Georgeana Viorel să reprezinte Colegiul de conducere al Curții de Apel București.

Prin urmare, prin actele mai sus menționate a operat o delegare a atribuții de reprezentare legală de la d-na Liana Nicoleta Arsenie, în calitate de președinte al Curții de Apel București și totodată al Colegiului de conducere al Curții de Apel Pitești, către judecătorul desemnat, respectiv către d-na Georgeana Viorel, având calitatea de vicepreședinte a Curții de Apel București.

Deși recurentul Șalar Felix-Lucian a invocat, în susținerea excepției lipsei calității de reprezentant în faza recursului, incidența art.84 Cod procedură civilă Curtea observă că respectiva normă legală se aplică în cazul reprezentării convenționale a persoanelor juridice, ipoteză neîndeplinită în prezenta cauză întrucât calitatea de pârâți nu aparține unor persoane juridice, ci unor autorității publice, în accepțiunea art.2 alin (1) lit.b) din Legea nr.554/2004 a contenciosului administrativ, care au fost chemate în judecată în calitate de emitente ale actelor contestate.

Totodată, nu se poate reține nulitatea actelor privind delegarea de atribuții în raport de art.233 alin (2) și (3) din Legea nr. 303/2022 întrucât acestea se referă la ipoteza în care judecătorul acționează în calitate personală, iar nu în exercitarea atribuțiilor delegate de președintele instanței. Faptul că recurentul Șalar Felix-Lucian a prezentat o soluție jurisprudențială, care conferă o interpretare diferită normei legale menționate, nu prezintă relevanță juridică, întrucât în sistemul de drept românesc practica judiciară nu este izvor de drept.

Pentru considerentele expuse, Curtea constată că se impune respingerea excepției lipsei calității de reprezentant a d-nei Georgeana Viorel pentru intimații-pârâți Președintele Curții de Apel București și Colegiul de conducere al Curții de Apel București, în faza recursului.

b) În ce privește critica de recurs prin care se invocă încălcarea de către instanța de fond a prevederilor art.223 alin (2), art.224, art.237 alin (2) pct.1, art.248 alin (1) Cod procedură civilă, critică încadrabilă în cazul de casare prevăzut de art.488 pct.5 Cod procedură civilă, Curtea reține că este întemeiată.

Potrivit prevederilor legale menționate anterior instanța de judecată are obligația de a analiza cu prioritate excepțiile procesuale invocate de către partea interesată, asigurând totodată și o respectare a principiilor legalității (art.7 Cod procedură civilă), egalității (art.8 Cod procedură civilă) și a dreptului la apărare (art. 13 Cod procedură civilă). Astfel, în lipsa dispoziției instanței de respingere/incuviințare a excepțiilor invocate, nu se poate stabili dacă a fost respectat principiul contradictorialității și dreptul pârâtului la apărare, ca parte componentă a dreptului la un proces echitabilă, desfășurat cu respectarea tuturor garanțiilor procesuale și a principiilor care guvernează procesul civil. În aceste condiții, este evident că motivarea hotărârii atacate nu este de natură să furnizeze părților dovada că susținerile și mijloacele de apărare pe care le-au formulat au fost serios examinate

În prezentul litigiu, recurentul-reclamant Șalar Felix-Lucian a invocat prin notele de ședință din 7.02.2026 (f.104 și urm. dosar fond) *excepția lipsei calității de reprezentant a persoanei care se va prezenta în calitate de reprezentant al pârâților, precum și decăderea pârâților din dreptul a mai propune probe și de a invoca excepții de ordine publică*, iar aceste excepții nu au fost analizate de instanța de fond, deși avea obligația legală de a analiza cu prioritate aceste excepții.

Nu poate fi primită apărarea intimaților-pârâți conform căreia vătămarea cauzată recurentului-reclamant ar fi înlăturată ca urmare a faptului că instanța de fond a reținut calitatea de reprezentant legal a d-nei Georgeana Viorel, întrucât prevederile legale menționate prevăd obligația expresă a instanței de judecată de a analiza, cu prioritate, excepțiile procesuale, invocate de una din părțile litigante. Or, mențiunea din cuprinsul încheierii de dezbatere din data de 9.02.2026 a Tribunalului Argeș a faptului că d-na Georgeana Viorel a participat la dezbateri, în calitate de reprezentant legal, nu sunt de natură să suplinească omisiunea instanței de fond de a-și îndeplini obligațiile legale.

c) În ce privește criticile de recurs privind încălcarea de către instanța de fond a prevederilor art.80 alin (1)și art.84 alin (1) Cod procedură civilă, art.233 alin (2) și (3) din Legea nr.303/2022 și 164 alin (1) și (2) ROIIJ, precum și critica de recurs privind aplicarea greșită a prevederilor art.14 alin (2) din Legea nr.554/2004 a contenciosului administrativ, art.208 alin (2) și art.254 alin (1), (2) și (3) Cod procedură civilă, critici încadrate în cazul de casare prevăzut de art.488 pct.5 Cod procedură civilă, Curtea urmează să nu le mai analizeze. O asemenea soluție este justificată de faptul că analiza respectivelor critici se impunea doar dacă instanța de fond ar fi analizat excepțiile lipsei calității de reprezentant și decăderii din dreptul de a depune întâmpinare și de a depune probe. Or, întrucât instanța de fond nu analizat respectivele excepții, fiind admisă critica recurentului cu privire la acest aspect, cu consecința casării sentinței și reanalizării excepțiilor de către instanța de recurs, cu ocazia rejudecării cauzei, în mod evident nu mai există un interes procesual conform art.36 Cod procedură civilă în analiza criticilor de recurs menționate anterior.

d)În ce privește critica de recurs privind încălcarea art.394 alin (3) Cod procedură civilă, încadrabilă în cazul de casare prevăzut de art.488 pct.5 Cod procedură civilă, Curtea reține că este fondată.

Prin încheierea de ședință din 9.02.2026 a Tribunalului Argeș s-a dispus amânarea pronunțării pentru a se da posibilitatea pârâtului de a depune înscrisurile solicitate de instanță, respectiv înscrisurile care au fost depuse pentru ordinea de zi a ședinței Colegiului de Conducere al

Curții de Apel București din data de 22.01.2026, respectiv propunerea președintelui instanței care a fost făcută către colegiu, precum și alte propuneri scrise, dacă au mai fost.

Înscrierile solicitate au fost depuse de intimații-pârâți la data de 10.02.2026 (f.152 dosar fond) și se regăsesc la filele 146-151 dosar fond, fiind reprezentate de extras minută ședinței de colegiu din data de 15.01.2026, extras din ordinea de zi ședinței colegiului de conducere din data de 22.01.2026, situații privind încărcătură pe judecător, analiză pe secții pentru perioada ianuarie 2025-31.12.2025 și altele.

Instanța de fond a făcut referire în cuprinsul hotărârii recurate, la paginile 4-5, la situația de fapt care rezultă din înscrierile de la filele 146-151 în condițiile în care instanța de fond a arătat că a existat o ședință a colegiului de conducere în data de 15.01.2026 și că a existat o propunere a președintelui de secție, aspecte care rezultau doar din înscrierile depuse la data de 10.02.2026, după ce instanța de fond dispusese amânarea pronunțării.

Împrejurarea că prin încheierea de ședință din 9.02.2026 a Tribunalului Argeș s-a pus în vedere pârâților să depună anumite înscrieri nu este de natură a determina înlăturarea nulității intervenită ca urmare a nerespectării art.394 alin (3) Cod procedură civilă, întrucât pârâții aveau posibilitatea legală de a solicita acordarea unui nou termen de judecată în vederea depunerii înscrierilor solicitate din oficiu de către Tribunalul Argeș. De asemenea, nici caracterul urgent al procedurii nu justifică o încălcare a prevederilor art.394 alin (3) Cod procedură civilă, existând posibilitatea acordării unor termene de judecată scurte în vederea suplimentării probatoriului. Totodată nu este întemeiată nici apărarea intimaților privind incidența prevederilor art.394 alin (2) Cod procedură civilă, întrucât acestea se referă la note de ședință, iar nu la înscrieri a căror semnificație este cea prevăzută de art.265 și urm. Cod procedură civilă.

e) În ce privește critica de recurs privind lipsa de motivare a sentinței recurate, încadrată în cazul de casare prevăzut de art.488 pct.6 Cod procedură civilă, Curtea reține că este de asemenea întemeiată.

Potrivit art. 425 Cod procedură civilă hotărârea trebuie să cuprindă motivele de fapt și de drept pe care se întemeiază soluția dată. De aici, reiese că soluția instanței trebuie motivată, în fapt și în drept, în sensul de a se arăta de către instanță propriile argumente care au determinat-o să adopte soluția pronunțată. Rațiunea acestor prevederi legale constă în faptul că judecătorul trebuie să își formeze propria convingere cu privire la litigiul părților, doar în acest fel putând fi realizat rolul atribuit instanței, acela de a rezolva, în condițiile legii, litigiile cu care este investită, rol care este accentuat inclusiv în cadrul prevederilor art. 5 și art. 211 Cod procedură civilă. Aceste cerințe legale sunt impuse de însăși esența înfăptuirii justiției, iar forța de convingere a unei hotărâri judecătorești rezidă din raționamentul logico-juridic clar explicat și întemeiat pe considerente de drept. Totodată, omisiunea primei instanțe de a oferi o motivare, în condițiile art. 425 din C. proc. civ., sub aspectele învederate mai sus, echivalează cu omisiunea de pronunțare asupra acțiunii, căci nu se poate stabili o asociere logică între dispozitiv și considerente, ca elemente componente esențiale și obligatorii ale hotărârii judecătorești.

Interpretarea normei legale precitate trebuie realizată prin prisma garanțiilor procesului echitabil dezvoltate prin jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului. Garanțiile implicite ale art. 6 § 1 de Convenția Europeană a Drepturilor Omului includ obligația de a motiva hotărârile judecătorești (H. împotriva Belgiei, pct. 53). O decizie motivată permite părților să demonstreze că a fost audiată în mod real cauza lor. Deși o instanță internă dispune de o anumită marjă de apreciere în alegerea argumentelor și admiterea probelor, acesta trebuie să-și justifice activitatea precizând motivarea deciziilor luate (*Suominen împotriva Finlandei*, pct. 36). Este motivată în mod corespunzător o decizie care permite părților să facă uz efectiv de dreptul lor de a face apel (*Hirvisaari împotriva Finlandei*, pct. 30, in fine).

Întinderea obligației privind motivarea poate varia în funcție de natura deciziei (*Ruiz Torija împotriva Spaniei*, pct. 29; *Hiro Balani împotriva Spaniei*, pct. 27) și trebuie analizată în lumina circumstanțelor speței: trebuie să se țină seama în special de diversitatea motivelor pe care un reclamant le poate ridica în instanță și de diferențele din statele contractante în materie de dispoziții legale, cutume, concepții doctrinare, prezentarea și redactarea hotărârilor și deciziilor

(*Ruiz Torija împotriva Spaniei*, pct. 29; *Hiro Balani împotriva Spaniei*, pct. 27). Cu toate acestea, atunci când un motiv (argument), invocat de o parte este decisiv pentru rezultatul procedurii, impune un răspuns specific și explicit (*Ruiz Torija împotriva Spaniei*, pct. 30; *Hiro Balani împotriva Spaniei*, pct. 28). Deși o instanță internă dispune de o anumită marjă de apreciere în alegerea argumentelor și admiterea probelor, aceasta trebuie să-și justifice activitățile, precizând motivarea deciziilor sale (cauza *Suominen împotriva Finlandei*, pct. 36 și cauza *Carmel Saliba împotriva Maltei*, pct. 79).

În prezentul litigiu din examinarea sentinței recurate rezultă că aceasta cuprinde mai multe aspecte teoretice cu privire la condițiile suspendării conform art.14 din Legea nr.554/2004 a contenciosului administrativ, iar o examinarea concretă a motivelor invocate de recurentul-reclamant este realizată doar la pagina 7 a sentinței recurate, însă respectiva analiză este sumară, fără a răspunde în mod corespunzător la argumentele invocate. În plus, unele aspecte reținute de instanța de fond nu corespund cu probele administrate, cum ar fi, spre exemplu, susținerea că hotărârea de colegiu contestată este în curs de redactare.

Totodată se observă că instanța de fond a refuzat să analizeze o parte din susținerile reclamantului, pe considerentul că ar fi aspecte ce pot face doar obiectul analizei instanței de judecată investită cu o acțiunea în anulare, fără a expune considerentele pentru care respectivele chestiuni nu ar putea fi analizate pe calea sumară a procedurii suspendării, în condițiile în care o parte importantă din motivele de nelegalitate presupunea o interpretare a prevederilor legale incidente pentru a se verifica aspectele invocate cu privire la lipsa formei scrise și a motivării a actelor contestate, lipsa de competență a părților în adoptarea hotărârilor contestate, încălcarea unor dezlegări realizate prin jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene sau a Curții Europene a Drepturilor Omului, deși toate aspectele invocate, dacă erau confirmate, pe baza analizei sumare specifice procedurii suspendării, erau de natură să creeze o îndoială serioasă cu privire la legalitatea actelor contestate și pe cale de consecință îndeplinirea condiției cazului bine justificat, conform art. 2 alin (1) lit.t) din Legea nr.554/2004 a contenciosului administrativ.

Nu poate fi primită susținerea intimaților-pârâți conform căreia toate aspectele invocate de reclamant nu ar fi putut fi analizate, în mod sumar, de către instanța investită cu soluționarea cererii de suspendare, întrucât o asemenea interpretare ar presupune ca procedura suspendării să fie inefficientă și să permită executarea unor acte pentru care s-a invocat și dovedit existența unor împrejurări de natură să genere îndoieli serioase cu privire la legalitatea respectivelor acte.

Având în vedere criticile de recurs menționate anterior, considerate a fi întemeiate, precum și faptul că în cazul încălcării normelor de procedură invocate de recurentul-reclamant vătămarea se prezumă ca urmare naturii și gravității încălcării, fiind încălcate principii fundamentale ale procesului civil, Curtea, în raport de art.20 din Legea nr.554/2004 a contenciosului administrativ raportat la art.496 și art.498 alin (1) Cod procedură civilă, va casa, în parte, încheierea de ședință din 9.02.2026 a Tribunalului Argeș și în tot sentința recurată, urmând a realiza rejudecarea cauzei, iar cu ocazia rejudecării cauzei, în raport de art.248 Cod procedură civilă, Curtea va analiza cu prioritate *excepția lipsei calității de reprezentant* a d-nei judecătore Georgeana Viorel, *excepția decăderii din dreptul de a depune întâmpinare și de a propune probe*, precum și excepția inadmisibilității capătului de cerere privind solicitarea de suspendare a hotărârii nr.8/22.01.2026 a Colegiului de conducere al Curții de Apel București.

f) În ce privește *excepția lipsei calității de reprezentant* a d-nei Georgeana Viorel, care s-a prezentat la termenul de judecată din data de 9.02.2026 în fața Tribunalului Argeș, astfel cum rezultă din analiza notelor de ședință din 7.02.2026 (f.104 și urm. dosar fond) s-a invocat respectiva excepție în raport de art.84 alin (1) Cod procedură civilă, art.233 alin (2) și (3) din Legea nr.303/2022 și 164 alin (1) și (2) ROIII, aceleași reglementări legale fiind invocate și în susținerea excepției lipsei calității de reprezentant a d-nei Georgeana Viorel în fața instanței de recurs. Respectivul argumente juridice au fost analizate de instanța de recurs cu ocazia soluționării excepției lipsei calității de reprezentant invocată în faza recursului, iar considerentele reținute de

instanța de recurs sunt aplicabile și în ce privește analiza excepției lipsei de reprezentant în fața Tribunalului Argeș.

Deși pentru termenul din data de 9.02.2025 nu au fost depuse înscrisurile doveditoare ale calității de reprezentant, în etapa recursului ca urmare a solicitării emise din oficiu de către instanța de recurs la data de 14.04.2026 (f.75 și urm. dosar recurs), la primul termen de judecată din 20.04.2026 au fost depuse înscrisurile care justifică exercitarea de către d-na Georgiana Viorel a atribuțiilor de reprezentare, ca urmare a delegării de atribuții dispusă de președintele Curții de Apel București, fiind depuse Decizia nr.141/6.02.2026 a Președintelui Curții de Apel București (f.129-130, dosar recurs) și Hotărârea nr.4/5.02.2026 a Colegiului de conducere al Curții de Apel București (f.122 și urm. ,dosar recurs), înscrisuri din care rezultă că d-na judecătoreasă Georgiana Viorel a fost împuternicită să reprezinte legal cele două autorități publice.

Nu s-ar putea considera că depunerea respectivelor înscrisuri era tardivă, întrucât în cazul lipsei dovezii calității de reprezentant instanța de judecată are obligația conform art.82 alin (1) Cod procedură civilă de a acorda un termen pentru acoperirea lipsurilor, iar Tribunalul Argeș nu a acordat un astfel de termen de judecată pentru depunerea înscrisurilor doveditoare. În aceste condiții depunerea înscrisurilor doveditoare ale calității de reprezentant a fost realizată în termenul legal, în raport de art.492 alin (2) Cod procedură civilă.

Pentru considerentele expuse Curtea reține că se impune respingerea excepției lipsei calității de reprezentant a d-nei Georgiana Viorel pentru pârâții Președintele Curții de Apel București și Colegiul de conducere al Curții de Apel București, excepție invocată în fața Tribunalului Argeș, dar neanalizată de instanța de fond.

g) În ce privește excepția *decăderii pârâților din dreptul de a propune probe și de a invoca excepții de ordine privată*, invocată prin notele de ședință din 7.02.2026 (f.104 și urm., dosar fond) Curtea reține că este de asemenea nefondată.

Deși art.14 alin (3) din Legea nr.554/2004 a contenciosului administrativ prevede că întâmpinarea este obligatorie și se depune cu cel puțin 3 zile înainte de termenul de judecată, respectiva cerință este aplicabilă sub rezerva ca instanța de judecată să nu fi stabilit un alt termen pentru depunerea întâmpinării, facultate prevăzută în mod expres prin art.180 alin (1) Cod procedură civilă.

În prezentul litigiu prin rezoluția din 28.01.2026 emisă de judecătorul investit cu soluționarea cererii de suspendare (f.11 dosar fond) s-a precizat că pârâții pot depune întâmpinare, cel mai târziu la primul termen de judecată acordat, respectiv la data de 9.02.2026. Pârâții au îndeplinit obligația stabilită de instanța de fond, fiind depusă întâmpinare la data de 9.02.2026, în ședință publică, astfel cum rezultă din analiza încheierii de ședință a Tribunalului Argeș din data de 9.02.2026.

Prin urmare, întrucât întâmpinarea a fost depusă cu respectarea termenului stabilit de instanța de fond, nu se poate reține că pârâții au decăzut din termenul de depunere a întâmpinării conform art.208 alin (2) Cod procedură civilă. Pe cale de consecință și probele propuse prin întâmpinare și administrate în ședința publică din 9.02.2026 au fost depuse cu respectarea termenului stabilit de instanța de fond, neintervenind decăderea conform art.254 alin (1) Cod procedură civilă.

h) În ce privește *inadmisibilitatea capătului de cerere privind suspendarea hotărârii nr.8/22.01.2026 a Colegiului de conducere al Curții de Apel București* Curtea reține următoarele:

În primul rând se observă că inadmisibilitatea capătului de cerere mai sus menționat, a fost invocată de către Curte, din oficiu, cu ocazia dezbaterilor din data de 20.04.2026, chestiunea de drept urmând a fi analizată în ipoteza în care se dispune casarea cu reținerea spre rejudecare. Prin urmare, aspectul invocat de către recurentul-reclamant Șalar Felix-Lucian, pe calea concluziilor scrise, că acest aspect nu a făcut obiectul recursului exercitat de către pârâții nu prezintă relevanță juridică, având în vedere că aspectul pus în discuție este analizat ca urmare a casării sentinței și reținerii spre rejudecare a cauzei. În plus chestiunea inadmisibilității fiind o excepție absolută de ordine publică poate fi invocată din oficiu de către instanța de judecată

conform art.247 alin (1) Cod procedură civilă, cu respectarea principiului contradictorialității, condiție care a fost îndeplinită în prezentul litigiu.

Una din condițiile pentru a se dispune suspendarea în condițiile art.14 din Legea nr.554/2004 este aceea ca măsura respectivă să privească efectele unui act administrativ. În ce privește delimitarea actului administrativ față de alte acte sau operațiuni ale unei autorități publice se impune a se apela la criteriile stabilite prin art.2 alin (1) lit.c) din Legea nr.554/2004 a contenciosului administrativ.

Potrivit art. 2 alin (1) lit. (c) din Legea nr 554/2004, actul administrativ este definit ca fiind *„actul unilateral cu caracter individual sau normativ emis de o autoritate publică, în regim de putere publică, în vederea organizării executării legii sau a executării în concret a legii, care dă naștere, modifică sau stinge raporturi juridice”*

De aici, reiese cu evidență că pentru a fi în prezența unui act administrativ, pe lângă necesitatea îndeplinirii condițiilor regăsite în prima parte a definiției, care trasează coordonatele raportului de drept administrativ, trebuie să fie îndeplinită și condiția prevăzută în ultima parte a definiției, și anume aceea de a fi vorba despre un act care dă naștere, modifică sau stinge un raport juridic.

În prezentul litigiu, deși nu s-a depus la dosar hotărârea nr.8/22.01.2026 a Colegiului de conducere al Curții de Apel București, aceasta a stat la baza deciziei nr.72/22.01.2026 a Președintelui Curții de Apel București, astfel cum rezultă din preambulul acesteia. Prin decizia nr.72/22.01.2026 a Președintelui Curții de Apel București (f.75 dosar fond) s-a dispus repartizarea reclamantului Șalar Felix-Lucian la secția IX-a civilă, a începând cu data de 22.01.2026. în temeiul art.39 alin (2), 48 și art.51 din Legea nr. 304/2022, art.2 alin (2), at.5 alin (1) lit.f) și art.7 alin (1) lit.d) ROIIJ. Prin urmare se observă că în cazul respectivei decizii nu este indicat niciunul din cazurile prevăzute expres de lege în care se poate dispune transferul judecătorilor între secții sau repartizarea unui nou judecător la una din secțiile instanței. De asemenea Curtea reține că în raport de art.17 alin (1) lit.b) ROIIJ colegiul de conducere al unei instanțe are , în special, atribuții de avizare în ce privește competența secțiilor, iar prin excepție poate decide repartizarea temporară a unui judecător conform art.17 alin (1) lit.d) ROIIJ, ceea ce nu este cazul în prezentul litigiu. De astfel interpretarea mai sus menționată este confirmată și de extrasul de pe minuta hotărârii colegiului de conducere din data de 22.01.2026 (f.126 dosar fond) , în care se menționează că prin hotărârea de colegiu s-a avizat propunerea președintelui instanței de repartizare a d-lui judecător Șalar Felix-Lucian.

Prin urmare, în raport de măsura dispusă prin decizia nr.72/22.01.2026 a Președintelui Curții de Apel București, rezultă că hotărârea nr. 8/22.01.2026 a Colegiului de conducere al Curții de Apel București, a avut doar natura juridică a unui aviz, nefiind așadar un act administrativ.

Împrejurarea că pârâții nu au pus în discuție natura juridică a hotărârii nr.8/22.01.2026 a Colegiului de conducere al Curții de Apel București, fie pe calea întâmpinării, fie pe calea excepției de ordine publică, nu reprezintă un impediment juridic pentru calificarea juridică a respectivei hotărârii având în vedere că potrivit art.22 alin (4) Cod procedură civilă „judecătorul dă sau restabilește calificarea juridică a actelor și faptelor deduse judecății”.

Prin urmare ,având în vedere că prin hotărârea nr.8/22.01.2026 a Colegiului de conducere al Curții de Apel București s-a acordat doar un aviz ,procedura de suspendare a executării prevăzută de art.14 din Legea nr.554/2004 a contenciosului administrativ nu este aplicabilă.

i)În ce privește cererea de suspendare a executării deciziei nr.72/22.01.2026 a Președintelui Curții de Apel București Curtea reține că este întemeiată pentru următoarele considerente:

Pentru a se dispune măsura suspendării executării actului administrativ, art. 14 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 impune două condiții cumulative, și anume: (1) cazul bine justificat, definit la art. 2 alin. (1) lit. t din lege, ce constă în anumite împrejurări legate de starea de fapt și de drept, de natură să creeze o îndoială serioasă în privința legalității actului administrativ; (2) paguba

iminentă, definită la art. 2 alin. (1) lit.ș) din aceeași lege, ca fiind prejudiciul material viitor și previzibil sau, după caz, perturbarea previzibilă gravă a funcționării unei autorități publice sau a unui serviciu public.

În dreptul administrativ român operează, cu titlu de principiu, prezumția de legalitate a actelor administrative, care sunt executorii din oficiu, iar cele două condiții prevăzute de art. 14 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, prin sensul lor restrictiv imperativ, denotă caracterul de excepție al măsurii suspendării executării actului administrativ, presupunând dovedirea efectivă a unor împrejurări conexe regimului administrativ aplicabil, care să fie de natură a argumenta existența unui caz bine justificat și iminența producerii pagubei.

La modul concret, condiția existenței unui caz bine justificat este îndeplinită în situația în care sunt identificate argumente juridice aparent valabile cu privire la nelegalitatea actului administrativ aflat în litigiu.

Altfel spus, pentru a opera suspendarea judiciară a executării unui act administrativ trebuie să existe cel puțin un indiciu temeinic de nelegalitate a acestuia, iar îndoiala serioasă asupra legalității actului administrativ trebuie să poată fi distinsă cu ușurință, în urma unei cercetări sumare a aparenței dreptului, pentru că, în cadrul procedurii suspendării executării actelor administrative, pe calea căreia pot fi dispuse numai măsuri provizorii, nu este permisă o prejudecare a fondului litigiului.

Prin urmare, instanța poate aprecia drept necesară o asemenea măsură când se oferă suficiente indicii aparente de răsturnare a prezumției de legalitate a actului administrativ, la o examinare sumară a aparenței dreptului.

În jurisprudența sa constantă, Secția de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți a reținut că pentru conturarea cazului temeinic justificat care să impună suspendarea unui act administrativ, instanța nu trebuie să procedeze la analizarea criticilor de nelegalitate pe care se întemeiază însăși cererea de anulare a actului administrativ, ci trebuie să-și limiteze verificarea doar la acele împrejurări vădite de fapt și/sau de drept care au capacitatea să producă o îndoială serioasă asupra prezumției de legalitate de care se bucură un act administrativ.

Astfel de împrejurări vădite, de fapt sau/și de drept care sunt de natură să producă o îndoială serioasă cu privire la legalitatea unui act administrativ au fost reținute de Înalta Curte ca fiind: emiterea unui act administrativ de către un organ necompetent sau cu depășirea competenței, actul administrativ emis în temeiul unor dispoziții legale declarate neconstituționale, nemotivarea actului administrativ, modificarea importantă a actului administrativ în calea recursului administrativ (reducerea importantă a cuantumului sumelor reținute ca obligații bugetare suplimentare), etc.

În plus trebuie menționat că pot fi examinate în soluționarea cererii de suspendare, inclusiv aspecte care vizează interpretarea dispozițiilor legale aplicabile sau valoarea probatorie a înscrisurilor, câtă vreme aceste aspecte nu depășesc limitele aparenței situației de fapt și de drept și creează o îndoială serioasă asupra legalității unui act administrativ

În acest context, trebuie subliniat faptul că principiul legalității activității administrative presupune atât ca autoritățile să nu eludeze dispozițiile legale cât și ca acestea să se întemeieze pe lege, impunând totodată ca respectarea acestor exigențe de către autorități să fie în mod efectiv asigurată.

Totodată având în vedere particularitățile prezentei cauze și specificul actului administrativ contestat Curtea apreciază necesar a se ține cont și de dezlegările obligatorii realizate în jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene și a Curții Europene a Drepturilor Omului, urmând, cu precădere, a fi aplicate dezlegările din jurisprudența invocată de reclamant. Nu se poate admite susținerea părților conform căreia respectivele dezlegări sunt aplicabile doar în cazul unor situații factice similare, întrucât o asemenea interpretare este contrară rolului jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului și a Curții de Justiție a Uniunii Europene, care, în esență, stabilesc standarde minime de protecție a drepturilor, obligatorii pentru statele membre și autoritățile publice din respectivele state membre.

În acest, spre exemplu, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut, în cauza *Krnaner contra Austria*, hotărârea din 24 iulie 2003, cererea nr.40016/98, paragraful 26

(<https://hudoc.echr.coe.int/fre?i=001-65822>), că „hotărârile sale servesc nu doar pentru a decide cauzele aflate aflate în fața ei, ci, mai larg, pentru a clarifica, proteja și dezvolta normele Convenției și astfel pentru a contribui la îndeplinirea de către state a angajamentelor pe care le-au asumat ca părți contractante. Deși scopul fundamental al sistemului stabilit de Convenție este de a oferi un remediu indivizilor, acesta este de asemenea destinat să decidă, în interesul public, chestiuni de politică publică, prin ridicarea standardelor de protecție a drepturilor omului și extinderea jurisprudenței în acest domeniu la întreaga comunitate de state părți la Convenție”.

Totodată Curtea de Justiție a Uniunii Europene a statuat „potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, interpretarea pe care aceasta o dă unei norme de drept al Uniunii, în exercitarea competenței pe care i-o conferă articolul 267 TFUE, lămurește și precizează semnificația și domeniul de aplicare ale acestei norme, astfel cum trebuie sau ar fi trebuit să fie înțeleasă și aplicată de la intrarea sa în vigoare. Rezultă că norma astfel interpretată poate și trebuie să fie aplicată de instanță chiar și raporturilor juridice născute și constituite înainte de hotărârea asupra cererii de interpretare dacă, pe de altă parte, sunt reunite și condițiile care permit supunerea litigiului privind aplicarea normei respective instanțelor competente” (Hotărârea din 22 septembrie 2016, *Microsoft Mobile Sales International și alții*, C- 110/15, EU:C:2016:717, punctul 59, precum și jurisprudența citată).

Cu privire la mutarea judecătorilor , fără consimțământul acestora, sunt relevante dezlegările realizate de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în hotărârea 6 octombrie 2021, W.Ż., C-487/19 (<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/RO/TXT/PDF/?uri=CELEX:62019CJ0487&qid=1779435430299>), la paragrafele 114-117, unde s-a reținut următoarele:

„114 Or, mutarea unui judecător fără consimțământul acestuia la o altă instanță sau, astfel cum a fost cazul în cauza principală, mutarea unui judecător fără consimțământul acestuia între două secții ale aceleiași instanțe sunt, la rândul lor, potențial de natură să aducă atingere principiilor inamovibilității și independenței judecătorilor.

115 Într-adevăr, asemenea mutări pot constitui un mijloc de exercitare a unui control asupra conținutului deciziilor judiciare întrucât pot nu numai să afecteze întinderea atribuțiilor magistraților în cauză și examinarea dosarelor care le au fost încredințate, ci și să aibă consecințe notabile asupra vieții și a carierei acestora și pe această cale să producă efecte analoge celor ale unei sancțiuni disciplinare.

116 După ce a examinat diverse instrumente internaționale care privesc problematica mutării judecătorilor, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat astfel că asemenea instrumente urmăresc să confirme existența unui drept al membrilor puterii judecătorești la protecție împotriva unei mutări arbitrare, ca un corolar al independenței judecătorilor. În această privință, instanța menționată a subliniat mai ales importanța garanțiilor procedurale și a posibilității unei căi de atac jurisdicționale în ceea ce privește deciziile care afectează cariera judecătorilor, inclusiv statutul acestora, și în special deciziile de mutare fără consimțământ care îi afectează, pentru a garanta că independența lor nu este compromisă de influențe externe nejustificate (a se vedea în acest sens Curtea EDO, 9 martie 2021, Hotărârea Bilgen împotriva Turciei, CE:ECHR:2021:0309JUD000157107, § 63 și 96).

117 Având în vedere cele ce precedă, este necesar să se considere că cerința independenței judecătorilor care decurge din articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE interpretat în lumina articolului 47 din cartă impune ca regimul aplicabil mutării judecătorilor fără consimțământul acestora să prezinte, ca și în cazul normelor în materie disciplinară, în special garanțiile necesare pentru a se evita orice risc ca această independență să fie pusă în pericol prin intervenții externe directe sau indirecte. Rezultă că normele și principiile amintite la punctul 113 din prezenta hotărâre, referitoare la regimul disciplinar aplicabil judecătorilor, trebuie, mutatis mutandis, să se aplice și în ceea ce privește un asemenea regim al mutărilor.

118 Astfel, chiar și atunci când asemenea măsuri de mutare în lipsa consimțământului sunt adoptate, precum în contextul cauzei principale, de președintele instanței de care aparține judecătorul vizat de acestea în afara cadrului regimului disciplinar aplicabil judecătorilor, este necesar ca măsurile respective să nu poată fi decise decât pentru motive

legitime, legate în special de o repartizare a resurselor disponibile care permit să se asigure o bună administrare a justiției, iar asemenea decizii să poată fi contestate în justiție, în conformitate cu o procedură care garantează pe deplin drepturile consacrate la articolele 47 și 48 din cartă, mai ales dreptul la apărare.”

Totodată cu privire la transferul între secții al unui judecător fără consimțământul acesteia Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut în cauza *Bilinski contra Poloniei*, hotărârea din 15 ianuarie 2026, cererea nr.13278/20, (<https://hudoc.echr.coe.int/fre?i=001-247837>, depusă și în traducere în limba română de către reclamant la filele 87 și urm. dosar fond, necontestată de pârâte), paragrafele 68-69, s-a reținut următoarele:

„68. În această privință, Curtea este pe deplin de acord cu constatările CJUE, formulate în hotărârea acesteia din 6 octombrie 2021 (în cauza W.Z. (Camera de control extraordinar și cauze publice a Curții Supreme - Numire); a se vedea punctele 48-50 de mai sus), că transferul unui judecător, fără consimțământul său, între două secții ale aceleiași instanțe poate aduce atingere principiilor inamovibilității judecătorilor și independenței judecătorilor.

69. Prezenta cauză privește transferul involuntar al reclamantului de la o secție a unei instanțe la o altă secție a acestei instanțe, fiecare ocupându-se de un domeniu de drept diferit. Referindu-se atât la propriile constatări din Hotărârea Bilgen (citată mai sus, § 63), cât și la cele ale CJUE în cauza citată mai sus, Curtea consideră că protecția independenței sistemului judiciar impune ca același nivel de garanții împotriva transferurilor involuntare ale membrilor sistemului judiciar să se aplice transferurilor între două secții ale aceleiași instanțe care se ocupă de un domeniu de drept diferit și transferurilor între instanțe distincte.”

În prezentul litigiu, în raport de motivele invocate de reclamant, Curtea reține că există cel puțin un caz temeinic, care justifică suspendarea executării Deciziei nr.72 din 22.01.2026 a Președintelui Curții de Apel București.

În acest procedând la o analiză sumară specifică procedurii suspendării suspendării Curtea reține că prin decizia contestată s-a dispus mutarea reclamantului, la o altă secție, fără consimțământul acestuia, în alte cazuri decât cele prevăzute de lege.

În acest sens din analiza prevederilor Legii nr.304/2022 privind organizarea judiciară rezultă că sunt de strictă interpretare și aplicare cazurile în care un judecător poate fi mutat la altă secție fără acordul acestuia:

a) judecătorul poate fi mutat la altă secție fără acordul său, doar temporar timp de 1 an, prin tragere la sorți, în caz de volum de activitate ridicat la nivelul unei secții [art.45 alin (5) raportat la art.21 alin 6 din Legea nr. 304/2022, transpus prin 17 lit.d) ROIIJ];

b) în mod excepțional, în situația în care în cadrul unei secții nu se poate constitui un complet de judecată, președintele instanței, cu avizul colegiului de conducere, poate dispune participarea unor judecători de la alte secții [art.45 alin (4) din Legea nr. 304/2022 transpus prin art.7 alin (1) lit.k) și art.17 lit.b) teza finală ROIIJ].

Totodată nu se poate admite teza conform căreia ar fi posibilă o mutare a unui judecător, fără consimțământul acestuia, în alte cazuri decât cele menționate anterior, care ar fi prevăzute în ROIIJ. În acest sens în jurisprudența Curții Constituționale s-a subliniat, în mod constant, că *„în situația magistraților, al căror statut este consacrat la nivel constituțional în art. 125 ("Statutul judecătorilor") și în art. 132 ("Statutul procurorilor"), elementele esențiale referitoare la încheierea, executarea, modificarea, suspendarea și încetarea raportului juridic de muncă al acestora trebuie reglementate prin lege, iar nu printr-un act cu forță inferioară acesteia”* (a se vedea, spre exemplu, decizia nr.528/2018 pct.23 și decizia nr.552/2025, pct.26 și urm.).

În prezentul litigiu, astfel cum s-a menționat anterior, din analiza Deciziei nr.72 din 22.01.2026 a Președintelui Curții de Apel București nu rezultă că aceasta a fost adoptată pentru punerea în aplicare a vreunui din cele două cazuri mai sus menționate, în cuprinsul acesteia fiind indicate prevederile legale care se referă la atribuția președintelui de instanță de a lua *„măsuri pentru organizarea și buna funcționare a instanțelor pe care le conduc și, după caz, a instanțelor din circumscripțiile acestora, asigură și verifică respectarea obligațiilor statutare și a regulamentelor de către judecători și personalul auxiliar de specialitate”*[art.51 alin (1) din Legea

nr.303/2022], atribuție detaliată și prin art.7 alin (1) lit.d) ROIIJ (normă legală indicată în decizia contestată, n.ns.).

Însă atribuția mai sus menționată este generică și urmează a fi exercitată în raport de garanțiile specifice fiecărei categorii de personal, ceea ce înseamnă că în ipoteza mutării unui judecător la o altă secție, în lipsa consimțământului respectivului judecător, trebuie indicat cazul prevăzut de lege avut în vedere de către conducerea instanței, întrucât în lipsa unei asemenea indicării a cazului avut în vedere, măsura mutării poate avea un caracter arbitrar, în raport de exigențele menționate anterior, chiar dacă la nivel de aparență ea este justificată pe necesitatea realizării unui echilibru al resurselor umane.

Deși în timpul litigiului pârâții, pe calea apărărilor formulate, au susținut că a fost avută în vedere atribuția președintelui instanței prevăzută de art.45 alin (3) din Legea nr. 304/2022 (*„Componenta secțiilor și completelor specializate se stabilește de președintele instanței, cu avizul colegiului de conducere, în raport cu volumul de activitate, ținând-se seama de nevoile instanței și de specializarea judecătorilor”*), transpusă prin art.7 alin (1) lit.h) ROIIJ (*„stabilește componența secțiilor și a completurilor specializate, în funcție de volumul de activitate și complexitatea cauzelor, ținând seama de nevoile instanței și de specializarea judecătorilor”*), Curtea reține că motivarea Deciziei nr.72 din 22.01.2026 a Președintelui Curții de Apel București nu poate fi suplinită pe calea apărărilor formulate de pârâți, iar în decizia contestată nu sunt indicate respectivele prevederi legale indicate pe calea apărărilor formulate.

În plus trebuie subliniat că prevederile art.45 alin (4) și (5) din Legea nr.304/2022 au un caracter special în raport cu prevederile art.45 alin (3) din Legea nr.304/2022, aspect care rezultă atât din topografia textelor legale, cât și din sfera de aplicare diferită, astfel că nu se poate admite o extindere a situațiilor de mutare a unui judecător pe o altă secție, fără acordul acestuia, în alte situații decât cele prevăzute, în mod expres, de lege. O asemenea interpretare este de natură a satisface exigențele impuse prin jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și a Curții de Justiție a Uniunii Europene, citată anterior.

De asemenea pârâții au mai invocat că nu sunt aplicabile prevederile legale privind mutarea între secții, în raport cu situația particulară a reclamantului care a revenit în cadrul Curții de Apel București, începând cu data de 15.01.2026, ca urmare a încetării detașării conform Hotărârii nr.2896/18.12.2025 a Secției de Judecatori a Consiliului Superior al Magistraturii (f.94 și urm., dosar recurs).

Curtea reține că potrivit art.186 alin (1) din Legea nr.303/2022 după încetarea detașării, judecătorul sau procurorul revine pe funcția deținută anterior. Funcția este activitatea desfășurată de o persoană într-o ierarhie funcțională și poate fi funcție de execuție sau funcție de conducere.

Funcția constă în totalitatea atribuțiilor sau sarcinilor de serviciu pe care persoana încadrată trebuie să le aducă la îndeplinire pe baza unei anumite calificări profesionale (specializări). De asemenea în cazul instanțelor, care sunt organizate pe secții, trebuie ținut cont de faptul că activitățile desfășurate de un judecător se realizează în cadrul unei secții, în care a fost repartizat conform specializării/specializărilor sale, astfel cum rezultă din art.45 alin (3) din Legea nr.304/2022 [respectiv art.41 alin (2) din Legea nr.304/2004, n.ns.].

În plus în jurisprudența obligatorie a Înaltei Curți de Casație și Justiție (completul competent să judece recursul în interesul legii, decizia nr.17/2018, publicată în Monitorul Oficial nr.872 din 16 octombrie 2018, pct.20-21) s-a statuat în sensul că *„specializarea judecătorilor și secțiilor instanțelor nu este reglementată în Codul de procedură civilă, ci în Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară (în prezent Legea nr.304/2022, n.ns.), având caracter de ordine publică”*.

Totodată în jurisprudența Curții Constituționale (spre exemplu, Decizia nr.588/2017, pct.20) s-a arătat că *„detașarea magistraților constă în schimbarea temporară a locului de muncă și reprezintă, astfel, o modificare a raportului de muncă al acestora”*. Pe cale de consecință o încetare a detașării va determina o revenire a judecătorului la același loc de muncă, în raport cu specializarea acestuia.

Prin urmare prin sintagma „funcția deținută anterior” din cuprinsul art.186 alin (1) din Legea nr.303/2022 trebuie să se înțeleagă inclusiv încadrarea într-una din secțiile instanței în raport de specializarea judecătorului, încadrare existentă anterioară detașării.

În prezentul litigiu este necontestat faptul că anterior detașării reclamantului la Curtea de Apel Ploiești, acesta își exercita atribuțiile de judecător în cadrul secției a VI-a civilă a Curții de Apel București, din momentul promovării sale, intervenită la data de 1.09.2013, în baza Hotărârii nr.742/27.06.2013 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii (f.23 și urm. dosar fond).

Prin urmare reclamantul Șalar Felix-Lucian în toată această perioadă, anterioară detașării la Curtea de Apel Ploiești, a avut specializarea specifică secției a VI-a, în cadrul căreia a funcționat, secție în care sunt soluționate, conform descrierii existentă pe site-ul Curții de Apel București (www.cab1864.eu) următoarele tipuri de litigii: în materie civilă (litigii cu profesioniști, protecția consumatorilor, concurență neloială, litigii decurgând din aplicarea dispozițiilor Legii nr. 31/1990, OG nr. 21/1992, Legii nr. 190/1999, Legii nr. 193/2000, Legii nr. 137/2002, Legii nr. 297/2004, OUG nr. 50/2010, Legii nr. 101/2016, Legii nr. 132/2017), iar în materia insolvenței (litigii decurgând din aplicarea dispozițiilor Legii nr. 85/2006, Legii nr. 85/2014).

Pe cale de consecință ca urmare a încetării detașării reclamantul Șalar Felix-Lucian a revenit *ope legis* la secția a VI-a a Curții de Apel București, iar mutarea sa pe o altă secție a Curții de Apel București era posibilă cu respectarea cerințelor legale menționate, interpretate în raport de dezlegările realizate de Curtea de Justiție a Uniunii Europene și de Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

Totodată sunt întemeiate și motivele reclamantului prin care se învederează că Decizia nr. nr.72 din 22.01.2026 a Președintelui Curții de Apel București nu satisface exigențele de motivare ale unui act administrativ, prin care se dispune măsuri care afectează statutul unui judecător.

Principiul motivării impune necesitatea ca autoritatea care emite un act administrativ să arate, în mod expres, elementele de fapt și de drept care determină adoptarea deciziei respective. Motivarea reprezintă un element esențial pentru formarea convingerii cu privire la legalitatea și oportunitatea actului administrativ, constituind, totodată, o garanție a alegerii soluției optime de către organul de decizie. Amploarea și detalierea motivării depind de natura actului adoptat, iar cerințele pe care trebuie să le îndeplinească motivarea depind de circumstanțele fiecărui caz. Așadar, deși motivarea reprezintă o obligație generală, aplicabilă oricărui act administrativ, ea face obiectul unei aprecieri în concreto, după natura acestuia și contextul adoptării sale, prin prisma obiectivul său, care este prezentarea într-un mod clar și neechivoc a raționamentului instituției emitente a actului.

Motivarea urmărește o dublă finalitate: îndeplinește, în primul rând, o funcție de transparență în profitul beneficiarilor actului, care vor putea, astfel, să verifice dacă actul este sau nu întemeiat; permite, de asemenea, instanței să realizeze controlul său jurisdicțional, deci în cele din urmă permite reconstituirea raționamentului efectuat de autorul actului pentru a ajunge la adoptarea acestuia; desigur ea trebuie să figureze chiar în cuprinsul actului și să fie realizată de autorul său

În mod similar în jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene, în hotărârea din 6 martie 2025, D.K., C-647/21 (<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/RO/TXT/PDF/?uri=CELEX:62021CJ0647>), la paragraful 85 s-a reținut următoarele: „pentru a se evita să se lase loc arbitrarului care ar putea decurge dintr-o procedură netransparentă, susceptibilă să aducă atingere principiilor independenței și inamovibilității judecătorilor, trebuie ca normele naționale care reglementează înlăturarea de la examinarea unor cauze să prevadă criterii obiective clar enunțate pe baza cărora un judecător poate fi înlăturat de la examinarea cauzelor sale, precum și obligația de motivare a deciziilor de înlăturare, în special în cazul unor înlăturări efectuate fără acordul judecătorului în cauză, pentru a se garanta că independența judecătorilor nu este compromisă de influențe externe nejustificate”.

În prezentul litigiu, astfel cum s-a arătat anterior în Decizia nr. 72 din 22.01.2026 a Președintelui Curții de Apel București nu s-a indicat, în mod concret, cazul prevăzut în mod expres de lege, care a justificat, în mod obiectiv, mutarea reclamantului Șalar Felix-Lucian de la secția a

VI-a a Curții de Apel București, la secția a IX-a civilă, în decizie fiind indicate prevederile legale generice privind atribuțiile președintelui Curții de Apel, respectiv art.39 alin (2), 48 și art.51 din Legea nr. 304/2022, art.2 alin (2), at.5 alin (1) lit.f) și art.7 alin (1) lit.d) ROIIJ.

Deși în timpul litigiului pârâții, pe calea apărărilor formulate, au susținut că a fost avută în vedere atribuția președintelui instanței prevăzută de art.45 alin (3) din Legea nr. 304/2022, transpusă prin art.7 alin (1) lit.h) ROIIJ, în motivarea deciziei nu este indicat respectivul temei juridic.

În plus, în condițiile în care emiterea respectivei decizii s-a dat în baza avizului acordat prin Hotărârea nr. 8/22.01.2026 a Colegiului de conducere al Curții de Apel București era necesară ca aceasta hotărâre să existe la data emiterii deciziei mai sus menționate, având în vedere că avizul este prealabil emiterii actului administrativ, iar avizul trebuie să fie motivat.

Nu se poate admite teza pârâților conform căreia era suficientă minuta întocmită conform art.19 alin (7) teza a I-a ROIIJ, întrucât aceasta confirmă doar existența avizului, nu și motivele care au stat la baza avizului. Or, conform art.19 alin (7) teza a II-a ROIIJ este obligatorie existența hotărârii de colegiu, care trebuie să fie comunicată persoanelor interesate, în speță reclamantul Șalar Felix-Lucian.

De asemenea susținerea pârâților conform căreia este posibilă redactarea *sine die* a hotărârii de colegiu nu poate fi primită întrucât o asemenea interpretare ar permite exercitarea discreționară a atribuțiilor de către colegiul de conducere.

În lipsa unui termen expres de redactare a hotărârii de colegiu, în cuprinsul ROIIJ, sunt aplicabile prevederile art.426 alin (5) Cod procedură civilă, având în vedere art.2 alin (2) Cod procedură civilă.

În prezentul litigiu pârâții nu au depus pe parcursul soluționării cauzei respectiva hotărâre de colegiu, prin care s-a acordat avizul pentru emiterea deciziei nr. 72 din 22.01.2026 a Președintelui Curții de Apel București, astfel că nu este îndeplinită exigența de motivare din perspectiva existenței unui aviz motivat.

În ceea ce privește *paguba iminentă*, Curtea constată că potrivit art. 2 al. 1 lit. ș), paguba iminentă este ”*prejudiciul material viitor și previzibil sau, după caz, perturbarea previzibilă gravă a funcționării unei autorități publice sau a unui serviciu public*”.

Se observă că legea contenciosului administrativ nu impune ca paguba iminentă să fie certă, ci ca prejudiciul să fie previzibil. Totodată, din interpretarea gramaticală a normei legale citate rezultă că reclamantul poate invoca oricare din cele două tipuri de prejudiciu, în condițiile în care nu sunt instituite, în mod expres, restricții cu privire la tipul de prejudiciu care poate fi invocat, în raport de tipul de litigiu inițiat. Nu se poate admite susținerea conform căreia în cazul unui litigiu de contencios subiectiv ar fi posibilă doar invocarea unui prejudiciu material, întrucât o astfel de limitare nu este instituită, în mod expres, prin lege și nu rezultă, în mod implicit, din ansamblul reglementării procedurii de suspendare a executării silite.

În prezentul litigiu reclamantul Șalar Felix-Lucian prin cererea de chemare în judecată a invocat existența unui prejudiciu din perspectiva perturbării previzibilă grave a funcționării unui serviciu public, fiind evidențiate mai multe aspecte, cum ar fi: afectarea gravă a parcursului profesional construit pe parcursul a aproape 20 de ani (din care ultimii 13 în cadrul curții de apel), pierderea specializării dobândite prin concurs și consolidată prin experiența substanțială; diminuarea previzibilă a performanței profesionale, ca urmare a exercitării unei funcții într-o materie diferită de cea pentru care este specializat; atingerea adusă reputației și identității profesionale a reclamantului, afectarea serviciului justiției, ca serviciu public de natură a afecta încrederea cetățeanului în actul de justiție. Ulterior, pe parcursul litigiului, reclamantul a adus argumente suplimentare în susținerea condiției privind existența unui prejudiciu iminent.

Potrivit art.1 din Legea nr.304/2022 organizarea judiciară reprezintă ansamblul de principii și reguli care guvernează funcționarea instanțelor judecătorești și parchetelor în activitatea judiciară, în scopul garantării respectării Constituției României, republicată, și realizării drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanei prin înfăptuirea justiției ca serviciu public.

Astfel cum s-a arătat, în jurisprudența obligatorie a Înaltei Curții de Casație și Justiție (completul competent să judece recursul în interesul legii, decizia nr.17/2018, publicată în Monitorul Oficial nr.872 din 16 octombrie 2018, pct.20-21) că normele privind specializarea judecătorului sunt norme de organizare a instanțelor de ordine publică. Prin urmare adoptarea unor măsuri administrative, cu nerespectarea prevederilor legale, este de natură a afecta funcționarea eficientă a instanțelor, al căror scop realizării drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanei prin înfăptuirea justiției ca serviciu public, în condițiile în care specializarea judecătorilor, la nivelul instanțelor împărțite pe secții, reprezintă o necesitate obiectivă recunoscută de legiuitor prin art.45 alin (3) din Legea nr.304/2022.

În ce privește specializarea judecătorilor în decizia Curții Constituționale nr.567/2024, publicată în M.Of. nr.693 din 24 iulie 2025, la pct.20, s-a reținut următoarele:

„20. ... în Avizul nr. 15 (2012) al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni privind specializarea judecătorilor, adoptat în cadrul celei de-a 13-a sesiuni plenare (Paris, 5-6 noiembrie 2012), specializarea este abordată din două perspective, astfel: (i) specializarea judecătorilor - principalele domenii de specializare fiind: dreptul familiei și protecția drepturilor copiilor, dreptul proprietății intelectuale, dreptul comercial, dreptul insolvenței, infracțiunile grave, cercetările penale și executarea sancțiunilor penale, și (ii) specializarea anumitor instanțe sau a unor secții din cadrul instanțelor - instanțe specializate distincte de instanțele de drept comun; secții specializate în cadrul unor instanțe; instanțe sau secții specializate, la fel cum sunt și judecătorii ce intră în componența acestora. De asemenea, în esență, se statuează că: (i) specializarea, prin experiența într-un domeniu juridic specific, poate contribui la creșterea eficienței instanțelor și la îmbunătățirea gestionării cauzelor; (ii) concentrarea dosarelor la un cerc restrâns de judecători specializați poate asigura consecvență în luarea deciziilor și, prin urmare, securitatea juridică; (iii) cunoștințele aprofundate în domeniul juridic ale judecătorului favorizează luarea unor decizii de o mai bună calitate, specializarea permițându-i judecătorului, prin examinarea în mod repetat a mai multor cauze de aceeași natură, să înțeleagă mai bine realitățile cuprinse în cauzele care îi sunt încredințate, spre exemplu, pe plan tehnic, social sau economic, și să găsească soluții adecvate realității”.

Prin urmare, în momentul în care se dispune mutarea unui judecător la o altă secție, fără consimțământul acestuia, există un prejudiciu previzibil, generat de o afectare potențială a serviciului public de justiție, ca urmare a lipsei de specializare a judecătorului în domeniul respectiv. Susținerea părților că este posibilă o formare profesională a judecătorului în noile domenii în care urmează a soluționa litigii, nu este de natură a înlătura concluzia mai sus menționată, întrucât formarea profesională este un proces continuu, de durată, în timp ce afectarea serviciului public este previzibilă și potențială din momentul punerii în executare a deciziei nr. 72 din 22.01.2026 a Președintelui Curții de Apel București, a cărei suspendare se solicită.

Conform art.2 alin (3) din Legea nr.303/2022 judecătorii sunt independenți și se supun numai legii. Judecătorii soluționează cauzele în baza legii, cu respectarea drepturilor procesuale ale părților, fără constrângeri, influențe, presiuni, amenințări sau intervenții directe sau indirecte din partea oricărei persoane sau autorități.

În ce privește conceptul de „independență” acesta trebuie analizat din perspectiva jurisprudenței obligatorii a Curții de Justiție a Uniunii Europene, având în vedere că orice stat membru trebuie, în temeiul articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE, să se asigure că autoritățile care, în calitate de „instanță” în sensul dreptului Uniunii, sunt chemate să se pronunțe în chestiuni legate de aplicarea sau de interpretarea acestui drept și care fac parte astfel din sistemul său de căi de atac în domeniile reglementate de dreptul Uniunii îndeplinesc cerințele unei protecții jurisdicționale efective, printre care cea de independență (Hotărârea din 11 iulie 2024, *Hann-Invest ș.a.*, C-554/21, C-622/21 și C-727/21, EU:C:2024:594, punctul 47, precum și jurisprudența citată).

În acest sens sunt relevante dezlegările realizate de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în hotărârea din 6 martie 2025, D.K., C-647/21, paragrafele 66-71, s-a reținut următoarele:

„66 Această cerință de independență a instanțelor, care este inerentă activității de judecată, ține de conținutul esențial al dreptului la protecție jurisdicțională efectivă și al

dreptului fundamental la un proces echitabil, care au o importanță esențială în calitate de garanții ale protecției ansamblului drepturilor conferite justițiabililor de dreptul Uniunii și ale menținerii valorilor comune ale statelor membre prevăzute la articolul 2 TUE, în special a valorii statului de drept (Hotărârea din 11 iulie 2024, Hann- Invest ș.a., C- 554/21, C- 622/21 și C- 727/21, EU:C:2024:594, punctul 49, precum și jurisprudența citată).

67 Cerința de independență menționată cuprinde două aspecte. Primul aspect, de ordin extern, impune ca autoritatea respectivă să își exercite funcțiile în deplină autonomie, fără a fi supusă niciunei legături ierarhice sau de subordonare față de nimeni și fără să primească dispoziții sau instrucțiuni, indiferent de originea lor, fiind astfel protejată de intervenții sau de presiuni exterioare susceptibile să aducă atingere independenței de judecată a membrilor săi și să le influențeze deciziile. Al doilea aspect, de ordin intern, este legat de noțiunea de „imparțialitate” și vizează echidistanța față de părțile în litigiu și de interesele fiecăreia dintre ele din perspectiva obiectului acestuia. Acest din urmă aspect impune respectarea obiectivității și lipsa oricărui interes în soluționarea litigiului în afară de stricta aplicare a normei de drept (Hotărârea din 11 iulie 2024, Hann- Invest ș.a., C- 554/21, C- 622/21 și C- 727/21, EU:C:2024:594, punctele 50 și 51, precum și jurisprudența citată).

68 Deși componenta „externă” a independenței urmărește în principal prezervarea independenței instanțelor în raport cu puterea legislativă și cea executivă conform principiului separării puterilor care caracterizează funcționarea unui stat de drept, ea urmărește de asemenea să protejeze judecătorii împotriva influențelor nejustificate care provin din interiorul instanței în cauză (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 iulie 2024, Hann- Invest ș.a., C- 554/21, C- 622/21 și C- 727/21, EU:C:2024:594, punctul 54, precum și jurisprudența citată).

69 Trebuie subliniat de asemenea că exercitarea funcției de judecată trebuie să fie protejată nu numai de orice influență directă, sub formă de instrucțiuni, ci și de formele de influență mai indirectă susceptibile să orienteze hotărârile judecătorești [a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 iulie 2024, Hann- Invest ș.a., C- 554/21, C- 622/21 și C- 727/21, EU:C:2024:594, punctul 53 și jurisprudența citată, precum și Hotărârea din 14 noiembrie 2024, S. (Modificarea completului de judecată), C- 197/23, EU:C:2024:956, punctul 62 și jurisprudența citată].

70 Aceste garanții de independență și de imparțialitate postulează existența unor norme referitoare printre altele la compunerea autorității în discuție, care să permită înlăturarea din percepția justițiabililor a oricărei îndoieli legitime referitoare la impenetrabilitatea instanței respective față de elemente exterioare și la neutralitatea sa în raport cu interesele care se înfruntă (Hotărârea din 11 iulie 2024, Hann- Invest ș.a., C- 554/21, C- 622/21 și C- 727/21, EU:C:2024:594, punctul 52).

71 De altfel, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat de asemenea că importanța primordială în special a independenței judiciare și a securității juridice pentru statul de drept impune o claritate deosebită a normelor aplicate în fiecare caz și garanții clare pentru a asigura obiectivitatea și transparența, precum și, mai ales, pentru a evita orice aparență de arbitrar în atribuirea anumitor cauze unor judecători (Curtea EDO, 5 octombrie 2010, DMD GROUP, a.s. împotriva Slovaciei, CE:ECHR:2010:1005JUD001933403, § 66”).

Totodată prin hotărârea din 6 octombrie 2021, W.Ž., C-487/19 (citată anterior), la paragrafele 114-115, s-a statuat următoarele:

„114 Or, mutarea unui judecător fără consimțământul acestuia la o altă instanță sau, astfel cum a fost cazul în cauza principală, mutarea unui judecător fără consimțământul acestuia între două secții ale aceleiași instanțe sunt, la rândul lor, potențial de natură să aducă atingere principiilor inamovibilității și independenței judecătorilor.

115 Într-adevăr, asemenea mutări pot constitui un mijloc de exercitare a unui control asupra conținutului deciziilor judiciare întrucât pot nu numai să afecteze întinderea atribuțiilor magistraților în cauză și examinarea dosarelor care le au fost încredințate, ci și să aibă consecințe notabile asupra vieții și a carierei acestora și pe această cale să producă efecte analoge celor ale unei sancțiuni disciplinare”.

De asemenea Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în cauza *Bilinski contra Poloniei*, hotărârea din 15 ianuarie 2026, cererea nr.13278/20 (citată anterior, n.ns.), paragrafele 68-69, a reținut următoarele:

„68.. Curtea este pe deplin de acord cu constatările CJUE, formulate în hotărârea acesteia din 6 octombrie 2021 (în cauza *W.Z. (Camera de control extraordinar și cauze publice a Curții Supreme - Numire)*; a se vedea punctele 48-50 de mai sus), că transferul unui judecător. fără consimțământul său, între două secții ale aceleiași instanțe poate aduce atingere principiilor inamovibilității judecătorilor și independenței judecătorilor.

69. Prezenta cauză privește transferul involuntar al reclamantului de la o secție a unei instanțe la o altă secție a acestei instanțe, fiecare ocupându-se de un domeniu de drept diferit. Referindu-se atât la propriile constatări din Hotărârea Bilgen (citată mai sus, § 63), cât și la cele ale CJUE în cauza citată mai sus, Curtea consideră că protecția independenței sistemului judiciar impune ca același nivel de garanții împotriva transferurilor involuntare ale membrilor sistemului judiciar să se aplice transferurilor între două secții ale aceleiași instanțe care se ocupă de un domeniu de drept diferit și transferurilor între instanțe distincte.”

Prin urmare în jurisprudența obligatorie a celor două instanțe europene s-au evidențiat efectele negative produse asupra independenței judecătorilor de către măsurile administrative adoptate fără respectarea cerințelor legale, astfel că în raport de această jurisprudență Curtea apreciază că prejudiciul iminent, sub aspectul componentei privind perturbarea previzibilă gravă a funcționării unei autorități publice sau a unui serviciu public, rezultă în mod direct din măsura mutării, care la nivel de aparență, nu îndeplinește cerințele legale.

Pentru considerentele expuse, Curtea în temeiul art.14 din Legea nr.554/2004 a contenciosului administrativ va admite, în parte, cererea de chemare în judecată și va dispune suspendarea executării Deciziei nr.72 din 22.01.2026 a Președintelui Curții de Apel București, prin care s-a dispus repartizarea reclamantului Șalar Felix-Lucian la Secția a IX-a de Contencios Administrativ și Fiscal a Curții de Apel București, până la pronunțarea instanței de fond în cadrul dosarului nr.608/109/2026.

PENTRU ACESTE MOTIVE ÎN NUMELE LEGII DECIDE

Respinge ca neîntemeiată excepția lipsei calității de reprezentant a d-nei Georgeana Viorel pentru intimații-pârâți Președintele Curții de Apel București și Colegiul de conducere al Curții de Apel București.

Admite recursul declarat de reclamantul **ȘALAR FELIX-LUCIAN**, cu domiciliul în Snagov, sat Ciofliceni, str. str. Dimitrie Cantemir nr.48, județul Ilfov, având adresa de poștă electronică felixsalar@gmail.com, împotriva **Sentinței civile nr.101/11 februarie 2026**, pronunțată de Tribunalul Argeș - Secția Civilă, complet specializat Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr.**195/109/2026**, intimați fiind pârâții **PREȘEDINTELE CURȚII DE APEL BUCUREȘTI și COLEGIUL DE CONDUCERE AL CURȚII DE APEL BUCUREȘTI**, ambii cu sediul în municipiul București, Splaiul Independenței nr. 5, sector 4.

Casează, în parte, încheierea de ședință din 9.02.2026 a Tribunalului Argeș și în tot sentința recurată, iar rejudecând:

Respinge ca neîntemeiată excepția lipsei calității de reprezentant a d-nei Georgeana Viorel pentru pârâții Președintele Curții de Apel București și Colegiul de conducere al Curții de Apel București.

Respinge ca neîntemeiată cererea de decădere a pârâților din dreptul de a depune întâmpinare și de a propune probe.

Admite, în parte, cererea de chemare în judecată.

Dispune suspendarea executării Deciziei nr.72 din 22.01.2026 a Președintelui Curții de Apel București, prin care s-a dispus repartizarea reclamantului Șalar Felix-Lucian la Secția a IX-a de Contencios Administrativ și Fiscal a Curții de Apel București, până la pronunțarea instanței de fond în cadrul dosarului nr.608/109/2026.

Respinge ca inadmisibil capătul de cerere privind suspendarea hotărârii nr.8/22.01.2026 a Colegiului de conducere al Curții de Apel București.

Admite, în parte, cererea de obligare a intimaților la plata cheltuielilor de judecată.

Obligă intimata Președintele Curții de Apel București la plata către recurentul-reclamant Șalar Felix Lucian a cheltuielilor de judecată în cuantum de 2.451,89 lei, efectuate în faza recursului.

Respinge ca neîntemeiată cererea de obligare a intimatului-pârât Colegiul de conducere al Curții de Apel București la plata cheltuielilor de judecată.

Definitivă.

Pronunțată azi, 24.04.2026, la sediul Curții de Apel Pitești, în condițiile art.402 teza finală Cod procedură civilă, prin punerea soluției la dispoziția părților de către grefa instanței.

Președinte,
Viorel Terzea

Judecător,
Carmen Nicoleta Anton

Judecător,
Costinel Stăiculescu

Grefier,
Monica Botofei